

Dziennik Urzędowy C 228

Unii Europejskiej

Tom 47

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

11 września 2004

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacja	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2004/C 228/01	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-501/00: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Art. 4, lit c), EWWiS i art. 67 EWWiS — Decyzja Komisji nr 2496/96/EWWiS — Pomoc w wywozie na rzecz hut stali — Przestrzeganie stosownego terminu — Ulga podatkowa — Obowiązek uzasadnienia — Wybiórczość — Środek ogólny)	1
2004/C 228/02	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-272/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 76/160/EWG — Jakość wody w kąpieliskach — Nietrzymanie wartości dopuszczalnych — Nieustalenie wszystkich wewnętrznych terenów kąpielowych istniejących w Portugalii — Pobranie niewystarczającej liczby próbek)	1
2004/C 228/03	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-349/01 (wniosek Arbeitsgericht Bielefeld o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Betriebsrat der Firma ADS Anker GmbH przeciwko ADS Anker GmbH (Polityka socjalna — Art. 4 i 11 dyrektywy 94/45/WE — Europejska Rada Zakładowa — Informowanie i konsultowanie pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym — Obowiązek kierownictwa centralnego do dostarczania przedstawicielom pracowników pewnych informacji)	2
2004/C 228/04	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-381/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Art. 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznawana w sektorze suszu paszowego)	2
2004/C 228/05	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-495/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznana w sektorze suszu paszowego)	3

2004/C 228/06	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawach połączonych C-37/02 i C-38/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per il Veneto o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Di Lenardo Adriano Srl et Dilexport Srl przeciwko Ministero del Commercio con l'Estero (Banany — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (WE) nr 896/2001 — Wspólny system wymiany z państwami trzecimi — Pierwszy import — Ważność — Ochrona uzasadnionego zaufania — Retroaktywność — Kompetencja w zakresie wprowadzania w życie)	3
2004/C 228/07	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-144/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 77/388/EWG — VAT — Art. 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa wymiaru podatku — Subwencja bezpośrednio związana z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznawana w sektorze suszu paszowego)	4
2004/C 228/08	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-239/02 (wniosek Rechtbank van Koophandel te Hasselt o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Douwe Egberts NV przeciwko Westrom Pharma NV i inni (Zbliżenie ustawodawstw — Wykładnia art. 28 WE oraz dyrektyw 1999/4/WE i 2000/12/WE — Ważność dyrektywy 1999/4/WE — Etykietowanie i reklama środków spożywczych — Zakaz odwoływania się do zdrowia)	4
2004/C 228/09	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie C-262/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Art. 59 Traktatu WE (obecnie art. 49 WE) — Transmisja telewizyjna — Reklama — Środek krajowy zakazujący reklamy telewizyjnej napojów alkoholowych będących w obrocie w tym Państwie, w zakresie dotyczącym pośredniej reklamy telewizyjnej polegającej na pojawianiu się na ekranie tablic widocznych podczas retransmisji niektórych wydarzeń sportowych — Ustawa „Evin”)	5
2004/C 228/10	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawie C-315/02 (wniosek Verwaltungsgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Anneliese Lenz przeciwko Finanzlandesdirektion für Tirol (Swobodny przepływ kapitału — Podatek od dochodów z kapitału — Dochody z kapitału pochodzącego z Austrii: stawka podatkowa w wysokości 25 % ze skutkiem w postaci zwolnienia lub stawka odpowiadająca połowie średniej stawki podatkowej mającej zastosowanie do całości dochodów — Dochody z kapitału pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego: zwyczajna stawka podatkowa)	5
2004/C 228/11	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-321/03 (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Finanzamt Rendsburg przeciwko Detlevowi Harbsowi (Szósta dyrektywa VAT — Art. 25 — Wspólny system ryczału dla producentów rolnych — Wydzierżawienie części gospodarstwa rolnego)	6
2004/C 228/12	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-345/02 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Pearle BV in. przeciwko Hoofdbedrijfschap Ambachten (Pomoc państwa — Pojęcie pomocy — Wspólna kampania reklamowa gałęzi gospodarki — Finansowanie za pomocą składki specjalnej pobieranej od przedsiębiorstw należących do tej gałęzi gospodarki — Udział jednostki organizacyjnej prawa publicznego)	6
2004/C 228/13	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-365/02 (wniosek Korkein hallinto-oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Marie Lindfors (Dyrektywa 83/183/EWG — Przeniesienie miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego — Podatek pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu)	7
2004/C 228/14	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-415/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa — Podatki pośrednie — Dyrektywa 69/335/EWG — Gromadzenie kapitału — Podatek od operacji giełdowych — Podatek od dostawy papierów wartościowych na okaziciela)	7

2004/C 228/15	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-424/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 75/439/EWG — Unieszkodliwianie olejów odpadowych — Priorytet przetwarzania olejów odpadowych przez regenerację) 8	8
2004/C 228/16	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie C-429/02 (wniosek Cour de cassation o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Bacardi France SAS przeciwko Télévision française 1 SA (TF1) i in (Art. 59 Traktatu WE (po zmianach art. 49 WE) — Dyrektywa 89/552/EWG — Telewizja bez granic — Telewizyjna działalność nadawcza — Reklama — Krajowy przepis zakazujący telewizyjnej reklamy napojów alkoholowych będących w obrocie w tym państwie w odniesieniu do pośredniej reklamy telewizyjnej w postaci tablic reklamowych widocznych na ekranie podczas transmisji niektórych imprez sportowych — Ustawa „Evin”) 9	9
2004/C 228/17	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-443/02 (wniosek Tribunale di Pordenone o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Nicolas Schreiber (Artykuł 28 WE — Dyrektywa 98/8/WE — Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych — Przepisy krajowe wymagające zezwolenia na wprowadzenie do obrotu tabliczek z drewna czerwonego cedru mających naturalne właściwości antymolowe) 9	9
2004/C 228/18	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-459/02 (wniosek Cour de cassation o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Willy Gerekens oraz Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Procola przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Mleko — Dodatkowa opłata wyrównawcza w sektorze mleka i przetworów mlecznych — Prawo krajowe — Opłata wyrównawcza ustalona ze skutkiem wstecznym — Podstawowe zasady: pewności prawa i niedziałania prawa wstecz) 10	10
2004/C 228/19	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-463/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznana w sektorze suszu paszowego) 10	10
2004/C 228/20	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie C-82/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuł 10 WE — Współpraca z instytucjami wspólnotowymi — Nieprzekazanie Komisji informacji) 11	11
2004/C 228/21	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-118/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Brak transpozycji dyrektywy 2000/37/WE) 11	11
2004/C 228/22	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-119/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 2000/52/WE — Przezrystość stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi) 12	12
2004/C 228/23	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-139/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 2000/38/WE) 12	12
2004/C 228/24	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-141/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/52/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 13	13

2004/C 228/25	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-213/03 (wniosek Cour de cassation o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Syndicat professionnel coordination des pêcheurs de l'Etang de Berre et de la région przeciwko Électricité de France (EDF) (Konwencja o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem (Konwencja z Barcelony) — Protokół dotyczący ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych — Art. 6, ust. 3 — Zezwolenie na odprowadzanie substancji — Skutek bezpośredni) 13	13
2004/C 228/26	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-242/03 (wniosek Cour administrative o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Ministre des Finances przeciwko Jean-Claude'owi Weidert'owi i Élisabeth Paulus (Swobodny przepływ kapitału — Podatek dochodowy — Szczególne zwolnienie z opodatkowania kwot przeznaczonych na nabycie akcji lub udziałów w spółkach — Ograniczenie przywileju podatkowego do akcji i udziałów w spółkach z siedzibą w Państwie Członkowskim, którego dotyczy postępowanie) 14	14
2004/C 228/27	Wyrok Trybunału (szóstej izby) z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie C-277/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/53/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 14	14
2004/C 228/28	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-407/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora) 15	15
2004/C 228/29	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-419/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Częściowy brak transpozycji — Ciężar dowodowy — Dyrektywa 2001/18/WE) 15	15
2004/C 228/30	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-420/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Brak transpozycji — Dyrektywa 2001/18/WE) 16	16
2004/C 228/31	Wyrok Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie C-27/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Art. 104 WE — Rozporządzenie (WE) nr 1467/97 — Pakt Stabilności i Wzrostu — Nadmierny deficyt budżetowy — Decyzje Rady w trybie art. 104 ust. 8 i 9 WE — Brak wymaganej większości głosów — Decyzje nie przyjęte — Skarga przeciwko decyzjom o „nieprzyjęciu formalnych instrumentów zawartych w zaleceniach Komisji” — Niedopuszczalność — Skarga przeciwko „wnioskowi Rady”) 16	16
2004/C 228/32	Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2004 r. w połączonych sprawach C-250/02 do C-253/02 i C-256/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale del Lazio o wydanie orzeczenia prejudycjalnego): Telecom Italia Mobile SpA i inni przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze (Art. 104 paragraf 3 regulaminu — Pytania identyczne jak pytania, w przedmiocie których Trybunał już orzekał) 17	17
2004/C 228/33	Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 28 czerwca 2004 r. w sprawie C-445/02 P: Glaverbel SA przeciwko OHMI (Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Znak wspólnotowy — Motyw na powierzchni produktu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — brak charakteru odróżniającego) 17	17
2004/C 228/34	Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie C-268/03 (wniosek Rechtsbank van eerste aanleg te Antwerpen o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Jean-Claude De Baeck przeciwko Belgische Staat (Art. 104 § 3 regulaminu — Ustawodawstwo podatkowe — Podatek dochodowy od osób fizycznych — Zbycie istotnego udziału w kapitale spółki mającej siedzibę w Państwie Członkowskim — Sposób opodatkowania uzyskanej nadwyżki wartości) 18	18

2004/C 228/35	Postanowienie Trybunału (pierwszej izby) z dnia 27 maja 2004 r. w sprawie C-517/03: IAMA Consulting Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Klauzula arbitrażowa — Postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji — Powództwo wzajemne — Właściwość Trybunału Sprawiedliwości)	18
2004/C 228/36	Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie C-555/03 (wniosek Tribunal du Travail de Charleroi o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Magali Warbecq przeciwko Ryanair Ltd (Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Sąd uprawniony, w rozumieniu art. 68 WE, do wniesienia do Trybunału sprawy w trybie prejudycjalnym — Niewłaściwość Trybunału)	19
2004/C 228/37	Sprawa C-223/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia, wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r., w sprawie Azienda Agricola Bressan Aldo przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia	19
2004/C 228/38	Sprawa C-232/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Düsseldorf, wydanego dnia 5 maja 2004, w sprawie Nurten Güney-Görres przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG	19
2004/C 228/39	Sprawa C-239/04: Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii	20
2004/C 228/40	Sprawa C-244/04: Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	20
2004/C 228/41	Sprawa C-261/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy) z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH	21
2004/C 228/42	Sprawa C-264/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Amtsgericht Breisach (Sąd Rejonowy) z dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii	21
2004/C 228/43	Sprawa C-265/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym skierowany mocą postanowienia przez Kammarrätten w Sundsvall z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie Margaretha Bouanich przeciwko Skatteverket	22
2004/C 228/44	Sprawy C-266/04, C-267/04, C-268/04, C-269/04, C-270/04: Wnioski o wydanie orzeczenia prejudycjalnego, złożone postanowieniami tribunal des affaires de sécurité sociale de Saint-Etienne, wydanymi 5 kwietnia 2004 r., w sprawach SAS Nazairdis przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, JACELI SA przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, KOMOGO SA przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, Tout pour la maison SARL przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, SAS Distribution Casino France przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC	22
2004/C 228/45	Sprawa C-271/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Tolmezzo na podstawie postanowienia z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Elena Di Doi przeciwko Azienda per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)	23

2004/C 228/46	Sprawa C-272/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Tolmezzo na podstawie postanowienia z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Franco Piemonte przeciwko Azienda per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)	23
2004/C 228/47	Sprawa C-274/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Finanzgericht Hamburg (Sąd Finansowy) z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie ED & F man Sugar Ltd. przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Główny Urząd Celny)	24
2004/C 228/48	Sprawa C-277/04: Skarga wniesiona dnia 29 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	24
2004/C 228/49	Sprawa C-278/04: Skarga wniesiona dnia 29 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	24
2004/C 228/50	Sprawa C-279/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Retten i Hørsholm (Dania), wydanego dnia 4 czerwca 2004 r., w sprawie Anklagemyndigheden przeciwko Steffenowi Ryborg	25
2004/C 228/51	Sprawa C-280/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Vestre Landsret (Dania), wydanego dnia 25 czerwca 2004 r., w sprawie Jyske Finans A/S przeciwko Skatteministeriet	25
2004/C 228/52	Sprawa C-281/04 P: Odwołanie wniesione w dniu 25 czerwca 2004 roku przez Michaela Leightona, Grahama Frencha i Johna Nigera od orzeczenia Piątej Izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wydanego w dniu 3 maja 2004 roku w sprawie o sygnaturze T-24/04 między Michaelem Leightonem, Grahamem Frenchem i Johnem Nigerem a Radą Unii Europejskiej oraz Komisją Wspólnot Europejskich	25
2004/C 228/53	Sprawa C-287/04: Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji	26
2004/C 228/54	Sprawa C-290/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 roku, w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg Eimsbüttel	26
2004/C 228/55	Sprawa C-292/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln, wydanego dnia 24 czerwca 2004 roku, w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt	27
2004/C 228/56	Sprawa C-293/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r., w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem	27
2004/C 228/57	Sprawa C-294/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid, z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie pomiędzy C. Sarkatzis Herrero i Instituto Madrileño de la Salud (Madrycki Instytut Zdrowia)	28
2004/C 228/58	Sprawa C-300/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Raad van State, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie M. G. Eman i O. B. Sevinger przeciwko College van burgemeester en wethouders van Den Haag	28
2004/C 228/59	Sprawa C-303/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Voghera na podstawie postanowienia, wydanego dnia 1 lipca 2004 r., w sprawie Lidl Italia srl przeciwko Comune di Stradella (Gmina Stradella)	29
2004/C 228/60	Sprawa C-304/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie Jacob Meijer B. V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem	29

2004/C 228/61	Sprawa C-305/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie Jacob Meijer B. V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem	29
2004/C 228/62	Sprawa C-306/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Gerechtshof te Amsterdam z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie Compaq Computer International przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem	30
2004/C 228/63	Sprawa C-310/04: Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej	30
2004/C 228/64	Sprawa C-312/04: Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	31
2004/C 228/65	Sprawa C-314/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie R.M. Torres Aucejo przeciwko Fondo de Garantía Salarial	31
2004/C 228/66	Sprawa C-317/04: Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	31
2004/C 228/67	Sprawa C-318/04: Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	32
2004/C 228/68	Sprawa C-319/04: Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	33
2004/C 228/69	Sprawa C-320/04: Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	33
2004/C 228/70	Sprawa C-333/04: Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga przez Komisję Wspólnot Europejskich	34
2004/C 228/71	Wykreślenie sprawy C-257/02	34
2004/C 228/72	Wykreślenie sprawy C-322/02	34
2004/C 228/73	Wykreślenie sprawy C-349/02	34
2004/C 228/74	Wykreślenie sprawy C-450/02	34
2004/C 228/75	Wykreślenie sprawy C-454/02	35
2004/C 228/76	Wykreślenie sprawy C-76/03	35
2004/C 228/77	Wykreślenie sprawy C-474/03	35
2004/C 228/78	Wykreślenie sprawy C-538/03	35

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

2004/C 228/79	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawach połączonych T-153/01 i T-323/01, Mercedes Alvarez Moreno przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnik — Pracownik pomocniczy — Tłumacz ustny — Atykuł 74 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich — Koniec umowy o pracę)	36
2004/C 228/80	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie T-258/01 Pierre Eveillard przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — System odpowiedzialności dyscyplinarnej — Obniżenie szczebla zaszerogowania — art. 11 i 14 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich — Umowa o ochronę budynków Komisji)	36
2004/C 228/81	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie T-276/01 Mély Garroni przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Urzędnicy — Pracownicy pomocniczy — Tłumacze ustni — Artykuł 74 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich — Koniec umowy o pracę)	37
2004/C 228/82	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie T-307/01, Jean-Paul François przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — System odpowiedzialności dyscyplinarnej — Obniżenie szczebla zaszerogowania — Umowa o ochronę budynków Komisji — Rozsądny termin — Postępowanie karne — Skarga odszkodowawcza)	37
2004/C 228/83	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-185/02 Claude Ruiz-Picasso i inni przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 49/94 — Sprzeciw — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zgłoszenie słownego znaku wspólnotowego PICARO — Wcześniejszy słowny znak towarowy PICASSO)	37
2004/C 228/84	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie T-190/02: Anita Jannice Österholm przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — Nieobecność zaliczona na poczet urlopu rocznego — Terminy — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)	38
2004/C 228/85	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-66/03 Koffiebranderij en Theehandel „Drie Mollen sinds 1818” BV przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) („Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego znaku wspólnotowego zawierającego element słowny »Galaxia« — Wcześniejsze krajowe i międzynarodowe znaki słowne GALA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Odrzucenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94”)	38
2004/C 228/86	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie T-315/02, Svend Klitgaard przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Klauzula arbitrażowa — Umowa zawarta w ramach programu PLAN Cluster D — Koszty podróży — Koszty dochodzenia roszczenia — Nieterminowa zapłata)	38
2004/C 228/87	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie T-330/03, Xanthippi Liakoura przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Urzędnicy — Odmowa awansu — Skarga o uchylenie decyzji i zasądzenie odszkodowania)	39
2004/C 228/88	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 maja 2004 w sprawie T-165/02 R Enrique José Lloris Maeso przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga w przedmiocie stwierdzenia nieważności — Bezczytność strony skarżącej — Brak podstaw do rozpoznania skargi)	39
2004/C 228/89	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 czerwca 2004 r. w sprawie T-267/02 Rewe-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Częściowa odmowa rejestracji — Cofnięcie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	39

2004/C 228/90	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie T-333/02: Gestoras Pro-Amnistía i inni przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Skarga o odszkodowanie — Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne — Wspólne stanowisko Rady — Środki dotyczące osób, grup i jednostek związanych z działalnością terrorystyczną — Oczywisty brak właściwości — Skarga oczywiście bezzasadna)	40
2004/C 228/91	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 maja 2004 r. w sprawie T-358/02, Deutsche Post AG i DHL International Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Pomoc Państwa — Zezwolenie ze strony Komisji na udzielenie przez władze włoskie pomocy na rzecz Poste Italiane — Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez konkurentów — Niedopuszczalność)	40
2004/C 228/92	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2004 r. w sprawie T-9/03 COLDIRETTI – Federazione Regionale Coltivatori Diretti della Sardegna i CIA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Pomoc państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności i odszkodowawcza — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem — Skarga wniesiona przez przedstawicieli potencjalnych beneficjentów tego systemu — Niedopuszczalność)	40
2004/C 228/93	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 maja 2004 r. w sprawie T-61/03 Irwin Industrial Tool Co. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Znak słowny QUICK-GRIP — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Odmowa rejestracji — Skarga w sposób oczywisty pozbawiona podstaw prawnych)	41
2004/C 228/94	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie T-96/03, Manel Camós Grau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Dochodzenie Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczące zarządzania i finansowania Instytutu Stosunków Europejsko-Latynoamerykańskich — Możliwy konflikt interesów po stronie prowadzącego dochodzenie — Decyzja o wyłączeniu prowadzącego dochodzenie z ekipy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Czynności przygotowawcze — Niedopuszczalność)	41
2004/C 228/95	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2004 r. w sprawie T-123/03, Pfizer Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Wszczęcie procedury z art. 32 dyrektywy 2001/83/WE w trybie art. 30 owej dyrektywy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt prawny mogący być przedmiotem skargi — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)	42
2004/C 228/96	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoldt i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin na wniesienie skargi — Osoby fizyczne lub prawne — Akty indywidualnie ich dotyczące — Decyzja — Normy izolacji grzewczej — Niedopuszczalność)	42
2004/C 228/97	Sprawa T-196/04: Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004 r. przez Ryanair Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2004/C 228/98	Sprawa T-255/04: Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Monique Negenman przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	43
2004/C 228/99	Wykreślenie sprawy T-306/99	43
2004/C 228/100	Wykreślenie sprawy T-307/99	43
2004/C 228/101	Wykreślenie sprawy T-308/99	44
2004/C 228/102	Wykreślenie sprawy T-310/99	44
2004/C 228/103	Wykreślenie sprawy T-311/99	44
2004/C 228/104	Wykreślenie sprawy T-312/99	44

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 228/105	Wykreślenie sprawy T-220/02	44
2004/C 228/106	Wykreślenie sprawy T-242/03	44
2004/C 228/107	Wykreślenie sprawy T-380/03	44
2004/C 228/108	Wykreślenie sprawy T-423/03	45
2004/C 228/109	Wykreślenie sprawy T-89/04	45
	II Akty przygotowawcze	
	III Powiadomienia	
2004/C 228/110	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 201 z 7.8.2004.	46

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-501/00: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Art. 4, lit c), EWWiS i art. 67 EWWiS — Decyzja Komisji nr 2496/96/EWWiS — Pomoc w wywozie na rzecz hut stali — Przestrzeganie stosownego terminu — Ulga podatkowa — Obowiązek uzasadnienia — Wybiórczość — Środek ogólny)*

(2004/C 228/01)

(Język postępowania: hiszpański)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-501/00, Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde) popierane przez Diputación Foral de Álava, Diputación Foral de Vizcaya, Diputación Foral de Guipúzcoa, Juntas Generales de Guipúzcoa, Gobierno del País Vasco (adwokat: R. Falcón y Tella) i przez Unión de Empresas Siderúrgicas (Unesid) (adwokaci: L. Suárez de Lezo Mantilla i I. Alonso de Noriega Satrustegui) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: G. Rozet i G. Valero Jordana), której przedmiotem jest unieważnienie decyzji Komisji z dnia 31 października 2000 r., w sprawie hiszpańskich uregulowań dotyczących podatku od osób prawnych (Dz.U. L 60 z 2001 r., str. 57), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, N. Cunha Rodrigues i R. Schintgen (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.

3) *Diputación Foral de Álava, Diputación Foral de Vizcaya, Diputación Foral de Guipúzcoa, Juntas Generales de Guipúzcoa, Gobierno del País Vasco i Unión de Empresas Siderúrgicas (Unesid) ponoszą koszty własne.*⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 10.3.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-272/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 76/160/EWG — Jakość wody w kąpieliskach — Niedotrzymanie wartości dopuszczalnych — Nieustalenie wszystkich wewnętrznych terenów kąpielowych istniejących w Portugalii — Pobranie niewystarczającej liczby próbek)*

(2004/C 228/02)

(Język postępowania: portugalski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-272/01, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. T. Figueira oraz G. Valero Jordana) przeciwko Republice Portugalskiej (pełnomocnicy: L. Fernandes, M. Telles Romão oraz M. João Lois) mającej za przedmiot stwierdzenie przez Trybunał, że:

- Nie podejmując wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności jakości wody w kąpieliskach z wartościami ustanowionymi zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady (EWG) nr 76/160 z dnia 8 grudnia 1975 r., dotyczącej jakości wody w kąpieliskach (Dz.U. L 1976, L 31, str. 1),
- Nie przestrzegając minimalnych częstotliwości pobierania próbek ustanowionych w Załączniku do przedmiotowej dyrektywy oraz
- Nie ustalając wszystkich wewnętrznych terenów kąpielowych istniejących w Portugalii,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4, ust. 1, w związku z art. 1, ust. 2 i 3 oraz z Załącznikiem do przedmiotowej dyrektywy oraz na mocy art. 6, ust. 1 i 2 przedmiotowej dyrektywy,

Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues i N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie podejmując wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności jakości wody w kąpieliskach z wymaganymi wartościami dopuszczalnymi ustanowionymi zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady (EWG) nr 76/160 z dnia 8 grudnia 1975 r., dotyczącej jakości wody w kąpieliskach, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4, ust. 1, w związku z art. 3 oraz Załącznikiem do przedmiotowej dyrektywy.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 3) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 245 z 1.9.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-349/01 (wniosek Arbeitsgericht Bielefeld o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Betriebsrat der Firma ADS Anker GmbH przeciwko ADS Anker GmbH (¹)

(Polityka socjalna — Art. 4 i 11 dyrektywy 94/45/WE — Europejska Rada Zakładowa — Informowanie i konsultowanie pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym — Obowiązek kierownictwa centralnego do dostarczania przedstawicielom pracowników pewnych informacji)

(2004/C 228/03)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-349/01, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Arbeitsgericht Bielefeld

(Niemcy), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Betriebsrat der Firma ADS Anker GmbH a ADS Anker GmbH, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 4 i 11 dyrektywy Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. L 254, str. 64), Trybunał (szósta izba), w składzie: V. Skouris, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby, C. Gulman, J.-P. Puissochet, F. Macken (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: H. A. Rühl, główny administrator, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

Art. 4 ust. 1 i art. 11 dyrektywy Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. L 254, str. 64) powinny być interpretowane w ten sposób, że Państwa Członkowskie są zobowiązane do nałożenia na przedsiębiorstwo mające siedzibę na ich terytorium i stanowiące centralne kierownictwo grupy przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. e) i art. 3 ust. 1 dyrektywy albo domniemane centralne kierownictwo w rozumieniu art. 4 ust. 2 zdanie drugie, obowiązku do przekazania innemu przedsiębiorstwu z tej samej grupy z siedzibą w innym Państwie Członkowskim informacji, o które wystąpił do niego przedstawiciel pracowników w przypadku, w którym to inne przedsiębiorstwo nie posiada takich informacji i w którym są one niezbędne do podjęcia negocjacji w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej.

(¹) Dz.U. C 369 z 22.12.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-381/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Art. 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznawana w sektorze suszu paszowego)

(2004/C 228/04)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne będzie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-381/01: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: E. Traversa) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: I. Braguglia przy wsparciu G. de Bellisa), popieranej przez Republikę Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä) oraz przez Królestwo Szwecji (pełnomocnik: A. Kruse), mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie nakładając podatku od wartości dodanej na kwotę pomocy przyznanej w wykonaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w

sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego (Dz.U. L 63, str. 1), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 11 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1), Trybunał (druga izba) w składzie C. W. A. Timmermans prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoska ponosi własne koszty postępowania.
- 3) Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 348 z 8.12.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-495/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznana w sektorze suszu paszowego)

(2004/C 228/05)

(Język postępowania: fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-495/01 Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i I. Koskinen) przeciwko Republice Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä), popieranej przez Republikę Federalną Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i M. Lumma) oraz Królestwo Szwecji (pełnomocnicy: A. Kruse i A. Falk), mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie nakładając podatku od wartości dodanej od kwot pomocy wypłaconych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 603/95 Rady z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego (Dz.U. L 63, str. 1), Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy artykułu 11 szóstej dyrektywy 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej – ujednolicona podstawa wymiaru podatku

(Dz.U. L 145, str. 1), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Królestwo Szwecji ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 58 z 2.3.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawach połączonych C-37/02 i C-38/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per il Veneto o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Di Lenardo Adriano Srl et Dilexport Srl przeciwko Ministero del Commercio con l'Estero (¹)

(Banany — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (WE) nr 896/2001 — Wspólny system wymiany z państwami trzecimi — Pierwszy import — Ważność — Ochrona uzasadnionego zaufania — Retroaktywność — Kompetencja w zakresie wprowadzania w życie)

(2004/C 228/06)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawach C-37/02 i C-38/02, których przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Tribunale amministrativo regionale per il Veneto (Włochy), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Di Lenardo Adriano Srl (C-37/02), Dilexport Srl (C-38/02) a Ministero del Commercio con l'Estero, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności art. 1, 3, 4, 5, 6 oraz 31 rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 126, str. 6), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. - P. Puissochet i R. Schintgen (sprawozdawca), F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Analiza pytań prejudycjalnych nie wykazała istnienia jakichkolwiek czynników, z którymi mogłoby się wiązać naruszenie ważności art. 1, 3, 4, 5, 6 oraz 31 rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty.

(¹) Dz.U. C 97 z 20.4.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-144/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 77/388/EWG — VAT — Art. 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa wymiaru podatku — Subwencja bezpośrednio związana z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznawana w sektorze suszu paszowego)

(2004/C 228/07)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-144/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i K. Gross) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: M. Lumma) popierana przez Republikę Finlandii (pełnomocnicy: T. Pynnä i E. Bygglin) oraz przez Królestwo Szwecji (pełnomocnicy: A. Kruse i A. Falk), której przedmiotem jest stwierdzenie, iż nie stosując podatku od wartości dodanej od kwoty pomocy przekazanej na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego (Dz. U. L 63, str. 1), Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 11 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz. U. L 145, str. 1), Trybunał (druga izba) w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues, i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje odrzucona

2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami

3) Republika Finlandii i Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 156 z 29.6.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-239/02 (wniosek Rechtbank van Koophandel te Hasselt o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Douwe Egberts NV przeciwko Westrom Pharma NV i inni (¹)

(Zbliżenie ustawodawstw — Wykładnia art. 28 WE oraz dyrektyw 1999/4/WE i 2000/12/WE — Ważność dyrektywy 1999/4/WE — Etykietowanie i reklama środków spożywczych — Zakaz odwoływania się do zdrowia)

(2004/C 228/08)

(Język postępowania: niderlandzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-239/02, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Rechtbank van Koophandel te Hasselt (Belgia), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Douwe Egberts NV a Westrom Pharma NV, Christophem Souranisem, działającym pod firmą „Établissements FICS”, oraz między Douwe Egberts NV a FICS-World BVBA, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 28 WE, w przedmiocie wykładni i ważności art. 2 dyrektywy 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. odnoszącej się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii (Dz.U. L 66, str. 26) oraz w przedmiocie wykładni i ważności art. 18 dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109, str. 29), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes drugiej izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

- 1) Art. 2 dyrektywy 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. odnoszącej się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii należy interpretować w ten sposób, że przy dystrybucji produktów wymienionych w załączniku do tej dyrektywy nie jest wykluczone stosowanie obok oznaczenia handlowego innych oznaczeń, takich jak nazwa handlowa czy fantazyjna.
- 2) Art. 18 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych należy interpretować w ten sposób, że stoi on w sprzeczności z regulacją krajową, taką jak w niniejszym przypadku, która zakazuje odwoływania się, przy okazji etykietowania i prezentacji środków spożywczych, do „wyszczuplenia”, do „lekarskich zaleceń, zaświadczeń, oświadczeń czy opinii”.
- 3) Art. 28 WE i 30 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z regulacją krajową, która zakazuje odwoływania się, w reklamie środków spożywczych pochodzących z innych Państw Członkowskich, do „wyszczuplenia”, do „lekarskich zaleceń, zaświadczeń, oświadczeń czy opinii”.

(¹) Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 13 lipca 2004 r.

w sprawie C-262/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Art. 59 Traktatu WE (obecnie art. 49 WE) — Transmisja telewizyjna — Reklama — Środek krajowy zakazujący reklamy telewizyjnej napojów alkoholowych będących w obrocie w tym Państwie, w zakresie dotyczącym pośredniej reklamy telewizyjnej polegającej na pojawianiu się na ekranie tablic widocznych podczas retransmisji niektórych wydarzeń sportowych — Ustawa „Evin”)

(2004/C 228/09)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-262/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: H. van Lier) popierana przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: K. Manji wspierany przez K. Beal) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i R. Loosli-Surrans) w przedmiocie stwierdzenia, że poddając transmisję telewizyjną przez kanały telewizji francuskiej we Francji wydarzeń sportowych mających miejsce na terytorium innych Państw Członkowskich warunkowi wcześniejszego usunięcia reklam napojów alkoholowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które

na niej ciąży na mocy art. 59 Traktatu WE (obecnie art. 49 WE), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann (sprawozdawca), A. Rosas, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał dnia 13 lipca 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej poniesie swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 czerwca 2004 r.

w sprawie C-315/02 (wniosek Verwaltungsgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Anneliese Lenz przeciwko Finanzlandesdirektion für Tirol (¹)

(Swobodny przepływ kapitału — Podatek od dochodów z kapitału — Dochody z kapitału pochodzącego z Austrii: stawka podatkowa w wysokości 25 % ze skutkiem w postaci zwolnienia lub stawka odpowiadająca połowie średniej stawki podatkowej mającej zastosowanie do całości dochodów — Dochody z kapitału pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego: zwyczajna stawka podatkowa)

(2004/C 228/10)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-315/02, której przedmiot jest wniosek skierowany do Trybunału na podstawie art. 234 WE przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) o wydanie w ramach toczącego się przed tym sądem postępowania między Anneliese Lenz i Finanzlandesdirektion für Tirol, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 73 B i 73 D TWE (obecnie art. 56 WE i 58 WE), Trybunał (pierwsza izba), w składzie P. Jann, prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Art. 73 B i 73 D, ust. 1 i 3, TWE (obecnie, odpowiednio, art. 56 WE i art. 58, ust. 1 i 3 WE) stoją w sprzeczności z przepisami dającymi jedynie osobom uzyskującym dochody z kapitału pochodzącego z Austrii możliwość wyboru między podatkiem mającym postać zwolnienia w wysokości 25 % a zwyczajnym podatkiem dochodowym z zastosowaniem stawki zmniejszonej o połowę, przewidując jednocześnie, iż dochody z kapitału pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego są objęte zwyczajnym podatkiem dochodowym, bez obniżonej stawki podatkowej.
- 2) Odmowa przyznania osobom uzyskującym dochody z kapitału pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego korzyści fiskalnych przyznawanych osobom uzyskującym dochody z kapitału pochodzącego z Austrii nie może być uzasadniona faktem, iż dochód spółek mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim jest nisko opodatkowany.

(¹) Dz.U. C 261 z 26.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-321/03 (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Finanzamt Rendsburg przeciwko Detlevowi Harbsowi (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Art. 25 — Wspólny system ryczałtu dla producentów rolnych — Wydzierżawienie części gospodarstwa rolnego)

(2004/C 228/11)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-321/02, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Bundesfinanzhof (Niemcy), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Finanzamt Rendsburg a Detlevem Harbsem, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 25 Szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (77/388/EWG) (Dz.U. L 145, str. 1), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

Artykuł 25 Szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że producent rolny, który oddał w dzierżawę lub w najem podstawową część swojego gospodarstwa rolnego i który prowadzi dalej, na pozostałej części gospodarstwa, działalność w zakresie produkcji rolnej, z tytułu której podlega on pod wspólny system ryczałtu przewidziany przez ten artykuł, nie może poddać przychodów z takiej dzierżawy lub najmu pod ten system ryczałtu. Przychód przypadający z tego tytułu powinien podlegać normalnemu albo, w danym przypadku, uproszczonemu systemowi podatku od wartości dodanej.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-345/02 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Pearle BV in. przeciwko Hoofdbedrijfschap Ambachten (¹)

(Pomoc państwa — Pojęcie pomocy — Wspólna kampania reklamowa gałęzi gospodarki — Finansowanie za pomocą składki specjalnej pobieranej od przedsiębiorstw należących do tej gałęzi gospodarki — Udział jednostki organizacyjnej prawa publicznego)

(2004/C 228/12)

(Język postępowania: holenderski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze orzecznictwa Trybunału”)

W sprawie C-345/02, mającej za przedmiot, złożony do Trybunału przez Hoge Raad der Nederlanden (Holandia), na podstawie art. 234 WE w zawisłym przed tym sądem sporze pomiędzy Pearle BV, Hans Prijs Optiek Franchise BV, Rinck Opticiens BV i Hoofdbedrijfschap Ambachten, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii wykładni art. 92 ust. 1 traktatu WE (po zmianach art. 87 ust. 1 WE) i art. 93 ust. 3 traktatu WE (po zmianach art. 88 ust. 3 WE), Trybunał (pierwsza izba), w składzie P. Jann, przewodniczący izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 92 ust. 1 traktatu WE (po zmianach art. 87 ust.1 WE) i art. 93 ust. 3 traktatu WE (po zmianach art. 88 ust. 3 WE) należy interpretować w ten sposób, że reguły przyjęte przez organizację zawodową prawa publicznego w celu sfinansowania kampanii reklamowej jej członków zorganizowanej w wyniku ich decyzji, przy czym kampania ta finansowana jest z pobranych od wyżej wymienionych członków organizacji i przeznaczonych obligatoryjnie na ten cel środków, nie stanowią części składowej pomocy w rozumieniu tych przepisów i nie musiały być uprzednio notyfikowane Komisji, jeżeli finansowanie nastąpiło ze środków, którymi ta organizacja zawodowa prawa publicznego nie mogła w żadnym momencie swobodnie dysponować.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-365/02 (wniosek Korkein hallinto-oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Marie Lindfors (¹)

(Dyrektywa 83/183/EWG — Przeniesienie miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego — Podatek pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu)

(2004/C 228/13)

(Język postępowania: fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-365/02, mającej za przedmiot, skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia), wniosek o wydanie, w ramach postępowania z powództwa Marie Lindfors, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz.U. L 105, str. 64), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta oraz K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu

15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych winien być interpretowany w ten sposób, że nie stoi na przeszkodzie temu, aby w przypadku przeniesienia przez właściciela pojazdu miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego, podatek tego rodzaju, jak przewidziany w autoverolaki (1482/1994) (ustawa dotycząca podatku od środków transportu), został pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu w Państwie Członkowskim, do którego przeniesiono miejsce zamieszkania. Jednakże, w związku z wymogami wynikającymi z art. 18 WE, sąd krajowy powinien zbadać, czy stosowanie prawa krajowego nie doprowadzi do tego, że sytuacja właściciela pojazdu w zakresie przedmiotowego podatku będzie mniej korzystna od sytuacji obywateli, mających w tym państwie stałe miejsce zamieszkania oraz, w razie konieczności, czy taka różnica traktowania jest uzasadniona względami obiektywnymi i niezależnymi od miejsca zamieszkania osób, których dotyczy, a także proporcjonalna do celu, jakiemu przepisy krajowe mają w uzasadniony sposób służyć.

(¹) Dz.U. C 323 z 21.12.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-415/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa — Podatki pośrednie — Dyrektywa 69/335/EWG — Gromadzenie kapitału — Podatek od operacji giełdowych — Podatek od dostawy papierów wartościowych na okaziciela)

(2004/C 228/14)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-415/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: R. Lyal i C. Giolito) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnicy: A. Snoecx i B. van de Walle de Ghelcke) o stwierdzenie, iż:

- nakładając podatek od operacji giełdowych na dokonywane w Belgii zapisy na nowe papiery wartościowe, tworzone bądź przy zakładaniu spółki lub funduszu inwestycyjnego, bądź w następstwie dokonania podwyższenia kapitału, bądź też przy emisji pożyczki oraz
- nakładając podatek od wydania papierów wartościowych na okaziciela na fizyczne wydanie papierów wartościowych na okaziciela, w zakresie funduszy publicznych, belgijskich lub zagranicznych, w przypadku nowych papierów wartościowych, tworzonych bądź przy zakładaniu spółki lub funduszu inwestycyjnego, bądź w następstwie dokonania podwyższenia kapitału, bądź też przy emisji pożyczki,

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-424/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 75/439/EWG — Unieszkodliwianie olejów odpadowych — Priorytet przetwarzania olejów odpadowych przez regenerację)

(2004/C 228/15)

(Język postępowania: angielski)

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 11 dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, str. 25), zmienionej dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. (Dz.U. L 156, str. 23), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen (sprawozdawca), F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) *nakładając podatek od operacji giełdowych na dokonywane w Belgii zapisy na nowe papiery wartościowe, tworzone bądź przy zakładaniu spółki lub funduszu inwestycyjnego, bądź w następstwie dokonania podwyższenia kapitału, bądź też przy emisji pożyczki oraz*

nakładając podatek od wydania papierów wartościowych na okaziciela na fizyczne wydanie papierów wartościowych na okaziciela, w zakresie funduszy publicznych, belgijskich lub zagranicznych, w przypadku nowych papierów wartościowych, tworzonych bądź przy zakładaniu spółki lub funduszu inwestycyjnego, bądź w następstwie dokonania podwyższenia kapitału, bądź też przy emisji pożyczki,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 11 dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, zmienionej dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r.

- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

W sprawie C-424/02: Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: X. Lewis oraz M. Konstantinidis) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: M. Bethell oraz M. Demetriou), której przedmiotem jest stwierdzenie, że nie uchwalając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych w celu zastosowania się do art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych (Dz.U. L 194 z 1975 r., str. 23), zmienionej dyrektywą Rady 87/101/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. (Dz.U. L 42 z 1987 r., str. 43), który zobowiązuje Państwa Członkowskie do podjęcia środków koniecznych do nadania priorytetu przetwarzaniu olejów odpadowych przez ich regenerację, a w każdym razie nie zawiadamiając o takich przepisach Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy, Trybunał (pierwsza izba) w składzie: P. Jann prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca) i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując, w wykonaniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych, zmienionej dyrektywą Rady 87/101/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r., środków koniecznych do nadania priorytetu przetwarzaniu olejów odpadowych przez ich regenerację, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.

- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 13 lipca 2004 r.

w sprawie C-429/02 (wniosek Cour de cassation o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Bacardi France SAS przeciwko Télévision française 1 SA (TF1) i in⁽¹⁾

(Art. 59 Traktatu WE (po zmianach art. 49 WE) — Dyrektywa 89/552/EWG — Telewizja bez granic — Telewizyjna działalność nadawcza — Reklama — Krajowy przepis zakazujący telewizyjnej reklamy napojów alkoholowych będących w obrocie w tym państwie w odniesieniu do pośredniej reklamy telewizyjnej w postaci tablic reklamowych widocznych na ekranie podczas transmisji niektórych imprez sportowych — Ustawa „Evin”)

(2004/C 228/16)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-429/02, mającej za przedmiot, skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Cour de cassation (Francja) w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Bacardi France SAS, uprzednio Bacardi-Martini SAS, a Télévision française 1 SA (TF1), Groupe Jean-Claude Darmon SA, Girosport SARL, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii wykładni dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, str. 23), oraz art. 59 traktatu WE (po zmianach art. 49 WE), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann (sprawozdawca), A. Rosas, C. Gulmann, J.-P. Puissochet oraz J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, S. von Bahr oraz R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 13 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Art. 2, ust. 2, akapit pierwszy, zd. pierwsze dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących telewizyjnej działalności transmisyjnej nie stoi na przeszkodzie, by Państwo Członkowskie zakazało telewizyjnej reklamy napojów alkoholowych będących w obrocie w tym państwie w odniesieniu do pośredniej reklamy telewizyjnej w postaci tablic reklamowych widocznych na ekranie podczas transmisji dwustronnych spotkań sportowych odbywających się na terytorium innych Państw Członkowskich.

Taka telewizyjna reklama pośrednia nie jest „reklamą telewizyjną” w rozumieniu art. 1, lit. b), pkt 10 i 11 przedmiotowej dyrektywy.

- 2) Art. 59 Traktatu WE (po zmianach art. 49 WE) nie stoi na przeszkodzie, by Państwo Członkowskie zakazało telewizyjnej reklamy napojów alkoholowych będących w obrocie w tym państwie w odniesieniu do pośredniej reklamy telewizyjnej w postaci tablic

reklamowych widocznych na ekranie podczas transmisji dwustronnych spotkań sportowych odbywających się na terytorium innych Państw Członkowskich.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-443/02 (wniosek Tribunale di Pordenone o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Nicolas Schreiber⁽¹⁾

(Artykuł 28 WE — Dyrektywa 98/8/WE — Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych — Przepisy krajowe wymagające zezwolenia na wprowadzenie do obrotu tabliczek z drewna czerwonego cedru mających naturalne właściwości antymolowe)

(2004/C 228/17)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzecznictwa Trybunału”)

W sprawie C-443/02, mającej za przedmiot, skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Tribunale di Pordenone (Włochy) w ramach toczącego się przed tym sądem postępowania karnego przeciwko Nicolasowi Schreiberowi, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii wykładni dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998 str. 1), a także artykułu 28 WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Art. 3 ust. 2 lit. ii) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych nie stoi na przeszkodzie temu, by Państwo Członkowskie wymagało uprzedniego zezwolenia na wprowadzenie na rynek tabliczek z drewna czerwonego cedru mających naturalne właściwości antymolowe.

Tabliczki takie nie mogą zostać uznane za produkt zawierający jedynie „substancję bazową”, w taki sposób by mogły być wprowadzone do obrotu we Włoszech bez wcześniejszego zezwolenia czy rejestracji, ale winny zostać uznane za „produkt biobójczy” w rozumieniu dyrektywy 98/8.

- 2) Art. 4 ust. 1 dyrektywy 98/8 nie stoi na przeszkodzie temu, by Państwo Członkowskie wymagało uprzedniego zezwolenia na wprowadzenie na rynek tabliczek z drewna czerwonego cedru mających naturalne właściwości antymolowe, które zostały zgodnie z prawem wprowadzone na rynek w innym Państwie Członkowskim bez konieczności uzyskania zezwolenia lub rejestracji w tym ostatnim państwie.
- 3) Fakt wymagania przez Państwo Członkowskie uprzedniego zezwolenia na wprowadzenie na rynek tabliczek z drewna czerwonego cedru mających naturalne właściwości antymolowe, które zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym Państwie Członkowskim bez konieczności uzyskania zezwolenia lub rejestracji w tym ostatnim państwie, stanowi środek o skutku równoważnym sprzeczny z art. 28 WE, który może jednakże zostać uznany za uzasadniony ze względów dotyczących ochrony zdrowia publicznego na podstawie art. 30 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-459/02 (wniosek Cour de cassation o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Willy Gerekens oraz Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Procola przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Mleko — Dodatkowa opłata wyrównawcza w sektorze mleka i przetworów mlecznych — Prawo krajowe — Opłata wyrównawcza ustalona ze skutkiem wstecznym — Podstawowe zasady: pewności prawa i niedziałania prawa wstecz)

(2004/C 228/18)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-459/02, której przedmiotem jest skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Cour de cassation (Luksemburg), w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Willy Gerekens, Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Procola a Wielkim Księstwem Luksemburga, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni następujących podstawowych zasad prawa wspólnotowego: zasady pewności prawa oraz zasady niedziałania prawa wstecz w odniesieniu do przepisów krajowych dotyczących kwot produkcji mleka ustanowionych w miejsce pierwotnej regulacji, uznanej przez Trybunał Sprawiedliwości za dyskryminującą, i zezwalających na karanie ze skutkiem wstecznym przekroczeń tych kwot, które miały miejsce po wejściu w życie rozporządzeń Rady (EWG): nr 856/84 z dnia 31 marca 1984 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 804/68 w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 90, str. 10) oraz nr 857/84 z dnia 31 marca 1984 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania opłaty wyrównawczej przewidzianej w artykule 5 quater rozporządzenia (EWG) nr 804/68 w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 90, str. 13), jednakże w trakcie obowiązywania uchylonych przepisów krajowych, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, R. Schintgen oraz N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Podstawowe zasady prawa wspólnotowego: pewności prawa oraz niedziałania prawa wstecz nie sprzeciwiają się temu, by Państwo Członkowskie – w celu zastosowania się do ustawodawstwa wspólnotowego określającego kwoty produkcji takie, jak wprowadzone na mocy rozporządzeń Rady (EWG): nr 856/84 z dnia 31 marca 1984 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 804/68 w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych oraz nr 857/84 z dnia 31 marca 1984 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania opłaty wyrównawczej przewidzianej w artykule 5 quater rozporządzenia (EWG) nr 804/68 w sektorze mleka i przetworów mlecznych – ustanowiło, w miejsce pierwotnej regulacji uznanej przez Trybunał za dyskryminującą, nowe przepisy prawne obowiązujące ze skutkiem wstecznym w stosunku do przekroczeń kwot produkcji, które miały miejsce po wejściu w życie tych rozporządzeń, lecz w trakcie obowiązywania uchylonych przepisów krajowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-463/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznana w sektorze suszu paszowego)

(2004/C 228/19)

(Język postępowania: szwedzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-463/02 Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i K. Simonsson) przeciwko Królestwu Szwecji (pełnomocnik: A. Falk) popieranemu przez Republikę

Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä), której przedmiotem jest stwierdzenie, że Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy artykułu 11 szóstej dyrektywy 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej – ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1), nie nakładając podatku od wartości dodanej od kwot pomocy wypłaconych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 603/95 Rady z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego (Dz.U. L 63, str. 1), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 13 lipca 2004 r.

w sprawie C-82/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuł 10 WE — Współpraca z instytucjami wspólnotowymi — Nieprzekazanie Komisji informacji)

(2004/C 228/20)

(język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne będzie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-82/03: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: A. Aresu) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnicy: I. M. Braguglia, A. Cingolo oraz P. Gentili), w przedmiocie stwierdzenia, że nie współpracując w sposób lojalny z Komisją w sprawie dotyczącej bezpieczeństwa i higieny pracy, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 10 WE, Trybunał (druga izba) w składzie C. W. A.

Timmermans prezes izby, C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, F. Macken oraz N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 13 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie współpracując w sposób lojalny z Komisją Wspólnot Europejskich w sprawie dotyczącej bezpieczeństwa i higieny pracy w oczyszczalni ścieków położonej w gminie Mandello del Lario w Lombardii (Włochy), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 10 WE.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-118/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Brak transpozycji dyrektywy 2000/37/WE)

(2004/C 228/21)

(język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-118/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: U. Wölker i H. Støvlbæk) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: A. Tiemann), mającej za przedmiot wniosku o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/37/WE z dnia 5 czerwca 2000 r., zmieniającej rozdział VI a dyrektywy Rady 81/851/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 139, str. 25) lub też nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy dyrektywy, Trybunał (pierwsza izba), w składzie P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/37/WE z dnia 5 czerwca 2000 r., zmieniającej rozdział VI a dyrektywy Rady 81/851/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących weterynaryjnych produktów leczniczych, lub też nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-119/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 2000/52/WE — Przejrzystość stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi)

(2004/C 228/22)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-119/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: G. Rozet) przeciwko Republice Francji (pełnomocnicy: G. de Bergues i C. Lemaire), mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000 r. zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi (Dz.U. L 193, str. 75), a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (piąta izba), w składzie: C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr (sprawozdawca) i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000 r. zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-139/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 2000/38/WE)

(2004/C 228/23)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-139/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. C. Schieferer i H. Støvlbæk) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: A. Tiemann), mającej za przedmiot stwierdzenie, iż nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/38/WE z dnia 5 czerwca 2000 r. zmieniającej rozdział Va (nadzór farmakologiczny) dyrektywy Rady nr 75/319/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych (Dz.U. L 139, str. 28) [tłumaczenie nieoficjalne], lub nie informując o tych przepisach Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/38/WE z dnia 5 czerwca 2000 zmieniającej rozdział Va (nadzór farmakologiczny) dyrektywy Rady nr 75/319/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-141/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/52/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2004/C 228/24)

(Język postępowania: szwedzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-141/03, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom z art. 226 WE, wniesioną dnia 28 marca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Flett i P. Hellström) przeciwko Królestwu Szwecji (pełnomocnik: A. Kruse), Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissechet, prezes izby, F. Macken (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000 r. zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-213/03 (wniosek Cour de cassation o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Syndicat professionnel coordination des pêcheurs de l'Étang de Berre et de la région przeciwko Électricité de France (EDF) (¹)

(Konwencja o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem (Konwencja z Barcelony) — Protokół dotyczący ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych — Art. 6, ust. 3 — Zezwolenie na odprowadzanie substancji — Skutek bezpośredni)

(2004/C 228/25)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-213/03, której przedmiotem jest wniosek skierowany do Trybunału na podstawie art. 234 WE, przez Cour de cassation (Francja) o wydanie w ramach toczącego się przed tym sądem postępowania między Syndicat professionnel coordination des pêcheurs de l'Étang de Berre et de la région a Électricité de France (EDF), orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 6, ust. 3 Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych podpisanego w Atenach w dniu 17 maja 1980 r., zatwierdzonego w drodze decyzji Rady 83/101/EWG z dnia 28 lutego 1983 r. (Dz.U. L 67, str. 1), jak również art. 6, ust. 1 tegoż Protokołu, ze zmianami przyjętymi podczas Konferencji pełnomocników, która odbyła się w Syrakuzach w dniach 7 i 8 marca 1996 r., zatwierdzonych w drodze decyzji Rady 1999/801/CE z dnia 22 października 1999 r. (Dz.U. L 322, str. 18), Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissechet, J. N. Cunha Rodrigues i R. Schintgen (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Art. 6, ust. 3 Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych, podpisany w Atenach w dniu 17 maja 1980 r., zatwierdzony w drodze decyzji Rady 83/101/EWG z dnia 28 lutego 1983 r., jak również, po jego wejściu w życie art. 6, ust. 1 tegoż Protokołu, ze zmianami przyjętymi podczas Konferencji pełnomocników, która odbyła się w Syrakuzach w dniach 7 i 8 marca 1996 r., zatwierdzonymi w drodze decyzji Rady 1999/801/WE z dnia 22 października 1999 r. mają skutek bezpośredni, w związku z czym każda zainteresowana osoba może się na nie powołać przed sądem krajowym.

2) Te same przepisy powinny być interpretowane w ten sposób, iż zakazują w braku zezwolenia wydanego przez właściwe władze krajowe odprowadzania do stawu ze słoną wodą połączonego z Morzem Śródziemnym substancji, które choć nie są toksyczne, mają niekorzystny wpływ na zawartość tlenu w środowisku morskim.

(¹) Dz.U. C 158 z 5.7.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-242/03 (wniosek Cour administrative o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): *Ministre des Finances przeciwko Jean-Claude'owi Weidert'owi i Élisabeth Paulus* (¹)

(Swobodny przepływ kapitału — Podatek dochodowy — Szczególne zwolnienie z opodatkowania kwot przeznaczonych na nabycie akcji lub udziałów w spółkach — Ograniczenie przywileju podatkowego do akcji i udziałów w spółkach z siedzibą w Państwie Członkowskim, którego dotyczy postępowanie)

(2004/C 228/26)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-242/03, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Cour administrative (Luksemburg), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Ministre des Finances a Jean-Claude'em Weidert'em i Élisabeth Paulus, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 56 ust.1 i art. 58 ust. 1 lit. a) WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

Art. 56 ust. 1 WE i art. 58 ust. 1 lit. a) WE stoją w sprzeczności z przepisem prawnym Państwa Członkowskiego wyłączającym przyznanie osobom fizycznym przywileju podatkowego polegającego na zwolnieniu z opodatkowania kwot przeznaczonych na nabycie akcji lub udziałów w spółkach kapitałowych z siedzibą w innych Państwach Członkowskich.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szóstej izby)

z dnia 13 lipca 2004 r.

w sprawie C-277/03: *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej* (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/53/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2004/C 228/27)

(Język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-277/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: X. Lewis i M. Konstantinidis) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: C. Jackson), której przedmiotem jest stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wdrożenia dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269, str. 34), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy tej dyrektywy, w szczególności na podstawie jej art.10 ust. 1, jak również na mocy Traktatu WE, Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissochet, prezes izby, F. Macken (sprawozdawca) oraz S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poireres Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wdrożenia dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-407/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora)*

(2004/C 228/28)

(Język postępowania: fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-407/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. van Beek i M. Huttunen) przeciwko Republice Finlandii (pełnomocnik: A. Guimaraes-Purokoski) w przedmiocie stwierdzenia, że nie przewidując w swoim ustawodawstwie wystarczającego bezpieczeństwa prawnego zawierającego obowiązek wykonania w przypadku każdego projektu, włączywszy w to projekty podlegające ocenie ich skutków dla środowiska, odpowiedniej oceny przywołanej w art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/WEE z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7), Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (piąta izba), w składzie: C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

- 1) Nie przewidując w swoim ustawodawstwie wystarczającego bezpieczeństwa prawnego zawierającego obowiązek wykonania odpowiedniej oceny w przypadku każdego projektu, włączywszy w to projekty podlegające ocenie ich skutków dla środowiska, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/WEE z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.
- 2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-419/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Częściowy brak transpozycji — Ciężar dowodowy — Dyrektywa 2001/18/WE)*

(2004/C 228/29)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-419/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: U. Wölker Republice Republice. Simonetti) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i D. Petrausch) w przedmiocie stwierdzenia, że nie przyjmując przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, str. 1) lub w każdym razie nie podając wspomnianych przepisów do wiadomości Komisji, Republika francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, prezes izby, N. Colneric i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

- 1) Nie przyjmując, w przewidzianym terminie, przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych w celu transpozycji do swojego prawa wewnętrznego przepisów dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, które różnią się lub wykraczają ponad przepisy dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 2001/18.
- 2) Skarga zostaje odrzucona w pozostałej części.
- 3) Każda strona ponosi swoje koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-420/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom przez Państwo Członkowskie — Brak transpozycji — Dyrektywa 2001/18/WE)*

(2004/C 228/30)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-420/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: U. Wölker) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i M. Lumma) w przedmiocie stwierdzenia, że nie przyjmując przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu transpozycji dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz. U. L 106, str. 1) lub w każdym razie nie podając wspomnianych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, prezes izby, K. Lenaerts i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

- 1) Nie przyjmując, w przewidzianym terminie, przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(w pełnym składzie)

z dnia 13 lipca 2004 r.

w sprawie C-27/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾*(Skarga o stwierdzenie nieważności — Art. 104 WE — Rozporządzenie (WE) nr 1467/97 — Pakt Stabilności i Wzrostu — Nadmierny deficyt budżetowy — Decyzje Rady w trybie art. 104 ust. 8 i 9 WE — Brak wymaganej większości głosów — Decyzje nie przyjęte — Skarga przeciwko decyzjom o „nieprzyjęciu formalnych instrumentów zawartych w zaleceniach Komisji” — Niedopuszczalność — Skarga przeciwko „wnioskowi Rady”)*

(2004/C 228/31)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-27/04: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: M. Petite, A. van Solinge oraz P. Aalto) przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy: J.-C. Piris, T. Middleton oraz J. Monteiro), w przedmiocie wniosków o stwierdzenie nieważności aktów prawnych Rady z dnia 25 listopada 2003 r., a mianowicie:

- decyzji o nieprzyjęciu, w stosunku do Republiki Francuskiej i Republiki Federalnej Niemiec, formalnych instrumentów zawartych w zaleceniach Komisji w trybie art. 104 ust. 8 i 9 WE;
- wniosków przyjętych w stosunku do każdego z powyższych dwóch Państw Członkowskich, zatytułowanych „wnioski Rady w przedmiocie oceny działań podjętych przez [odpowiednio Republikę Francuską i Republikę Federalną Niemiec] w odpowiedzi na zalecenia wystosowane przez Radę w trybie art. 104 ust. 7 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz analiza nowych środków zmierzających do zredukowania deficytu celem zaradzenia sytuacji nadmiernego deficytu”, albowiem wnioski te pociągają za sobą zawieszenie procedur nadmiernego deficytu, uciekanie się do instrumentu nie przewidzianego w Traktacie oraz zmianę zaleceń podjętych przez Radę w trybie art. 104 ust. 7 WE,

Trybunał (w pełnym składzie) w składzie V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, F. Macken i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał dnia 13 lipca 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga Komisji Wspólnot Europejskich, jako zmierzająca do uzyskania stwierdzenia nieważności nieprzyjęcia przez Radę Unii Europejskiej instrumentów formalnych zawartych w zaleceniach Komisji na mocy art. 104 ust. 8 i 9 WE, jest niedopuszczalna.
- 2) Wnioski Rady z dnia 25 listopada 2003 r. przyjęte w stosunku odpowiednio do Republiki Francuskiej i Republiki Federalnej Niemiec, jako zawierające decyzję zawieszenia procedury nadmiernego deficytu oraz decyzję zmieniającą zalecenia uprzednio przyjęte przez Radę w trybie art. 104 ust. 7 WE, są nieważne.
- 3) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 35 z 7.2.2004.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 8 czerwca 2004 r.

w połączonych sprawach C-250/02 do C-253/02 i C-256/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale del Lazio o wydanie orzeczenia prejudycjalnego): Telecom Italia Mobile SpA i inni przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Art. 104 paragraf 3 regulaminu — Pytania identyczne jak pytania, w przedmiocie których Trybunał już orzekał)

(2004/C 228/32)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W połączonych sprawach C-250/02 do C-253/02 i C-256/02 w przedmiocie wniosków skierowanych do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Włochy) o wydanie w ramach toczącego się przed tym sądem postępowania między Telecom Italia Mobile SpA (C-250/02), Blu SpA (C-251/02), Telecom Italia SpA (C-252/02) Vodafone Omnitel SpA dawniej Omnitel Pronto Italia SpA (C-253/02), WIND Telecomunicazioni SpA (C-256/02) oraz Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero delle Comunicazioni, przy uczestnictwie: Albacom SpA (C-251/02), Telemark SpA (C-252/02), orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 117 z 7.5.1997 str. 15), Trybunał (piąta izba), w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr (sprawozdawca) R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-

Jarabo Colomer, sekretarz: R.Grass, wydał w dniu 8 czerwca 2004 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Postanowienia dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, a w szczególności jej art. 11 zabraniają Państwom Członkowskim nakładania na przedsiębiorstwa posiadające indywidualne licencje w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, z uwagi na sam fakt posiadania takowych, obciążeń finansowych, takich jak te, które są przedmiotem postępowania głównego, innych niż dozwolone przez wyżej wspomnianą dyrektywę i nakładających się na te ostatnie.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 28 czerwca 2004 r.

w sprawie C-445/02 P: Glaverbel SA przeciwko OHMI (¹)

(Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Znak wspólnotowy — Motyw na powierzchni produktu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — brak charakteru odróżniającego)

(2004/C 228/33)

(Język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-445/02 P, Glaverbel SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia), (rzecznik generalny: S. Möbus), której przedmiotem jest odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 9 października 2002 r. w sprawie Glaverbel przeciwko OHMI (powierzchnia szklanej płyty) (T-36/01, Zb. Orz. str. II-3887), mające na celu uchylenie wspomnianego wyroku w zakresie, w jakim Trybunał orzekł, iż pierwsza Izba Odwoławcza Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) nie naruszyła art. 7, ust. 1, lit. b), rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) wydając decyzję z dnia 30 listopada 2000 r. o odmowie zarejestrowania jako znaku towarowego motywu na powierzchni szklanej płyty (sprawa R 137/2000-1), w której drugą stroną postępowania był: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), (pełnomocnicy: G. Schneider i R. Thewlis), strona pozwana w pierwszej instancji, Trybunał (pierwsza izba), w składzie C. Gulmann (sprawozdawca), prezes izby, R. Silva de Lapuerta i J. Makarczyk, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 czerwca 2004 r. postanowienie następującej treści:

- 1) Skarga odwoławcza zostaje oddalona.
- 2) Spółka Glaverbel SA zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 8 czerwca 2004 r.

w sprawie C-268/03 (wniosek Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Jean-Claude De Baeck przeciwko Belgische Staat (¹)

(Art. 104 § 3 regulaminu — Ustawodawstwo podatkowe — Podatek dochodowy od osób fizycznych — Zbycie istotnego udziału w kapitale spółki mającej siedzibę w Państwie Członkowskim — Sposób opodatkowania uzyskanej nadwyżki wartości)

(2004/C 228/34)

(Język postępowania: niderlandzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-268/03, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) wniosek o wydanie w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Jean-Claude De Baeck a Belgische Staat, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 43 WE, art. 46 WE, art. 48 WE, art. 56 WE i art. 58 WE, Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissechet, J. N. Cunha Rodrigues i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 8 czerwca 2004 r. postanowienie, które zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Art. 43 WE i 48 WE sprzeciwiają się postanowieniom ustawodawstwa krajowego zawartym w art. 67 ust 8, i 67 b belgijskiej ustawy o podatku dochodowym, w wersji obowiązującej w czasie, kiedy miały miejsce okoliczności faktyczne sporu przed sądem krajowym, na mocy których nadwyżki wartości uzyskane z tytułu przeniesienia pod tytułem odpłatnym, niezwiązanego z wykonywaniem działalności zawodowej, akcji lub udziałów w spółkach, stowarzyszeniach, zakładach lub innych podmiotach, podlegają opodatkowaniu jeżeli zbycie następuje na rzecz spółek, stowarzyszeń, zakładów lub innych podmiotów założonych w innym Państwie Członkowskim, podczas gdy, w tych samych okolicznościach, powyższe nadwyżki wartości nie podlegają opodatkowaniu

jeżeli zbycie to następuje na rzecz spółek, stowarzyszeń, zakładów lub innych podmiotów belgijskich, o ile zbyte udziały przynajmniej ich posiadaczowi pewien wpływ na decyzje spółki i pozwalają mu na określenie jej działalności.

- 2) Art. 56 WE sprzeciwia się takim jak powyżej cytowane postanowieniom ustawodawstwa krajowego, jeżeli zbyte udziały nie posiadają charakteru przynajmniej ich posiadaczowi pewnego wpływu na decyzje spółki i pozwalającego mu na określenie jej działalności.

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 27 maja 2004 r.

w sprawie C-517/03: IAMA Consulting Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Klauzula arbitrażowa — Postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji — Powództwo wzajemne — Właściwość Trybunału Sprawiedliwości)

(2004/C 228/35)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-517/03, IAMA Consulting Srl z siedzibą w Mediolanie (Włochy) (adwokat: V. Salvatore) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: E. de March oraz A. Dal Ferro), mającej za przedmiot powództwo wzajemne o zwrot udziałów wpłaconych w ramach projektów REGIS 22337 i Refiag 23200 wniesione do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich przez Komisję, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (sprawozdawca), M. Ilešić i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poirares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 27 maja 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.
- 2) Koszty zostają zastrzeżone.

(¹) Dz.U. C 47 z 21.2.2004.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-555/03 (wniosek Tribunal du Travail de Charleroi o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym):
Magali Warbecq przeciwko Ryanair Ltd ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Sąd uprawniony, w rozumieniu art. 68 WE, do wniesienia do Trybunału sprawy w trybie prejudycjalnym — Niewłaściwość Trybunału)

(2004/C 228/36)

(Język postępowania – francuski)

W sprawie C-555/03, której przedmiotem był wniosek skierowany do Trybunału, na podstawie art. 68 WE, przez Tribunal du Travail z Charleroi (Belgia) w celu uzyskania, w sporze zawisłym przed tym sądem pomiędzy Magali Warbecq a Ryanair Ltd, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. z 2001 r., L 12, str. 1), Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), prezes izby, K. Schiemann i E. Juhász, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 10 czerwca 2004r. następujące postanowienie:

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Tribunal du Travail z Charleroi (Belgia) postanowieniem z dnia 15 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.2.2004.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia, wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r., w sprawie Azienda Agricola Bressan Aldo przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-223/04)

(2004/C 228/37)

Do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia (Włochy) wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Bressan Aldo przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia.

Tribunale di Gorizia zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie prejudycjalne:

— „mając za uwadze fakt, iż określenie charakteru prawnego prawa do dodatkowych opłat obejmujących mleko i

produkty mleczne powinno zostać dokonane według przepisów prawa wspólnotowego, które ustanowiły owe uprawnienia oraz podstawowe zasady ich stosowania (w szczególności rozporządzenie EWG 856/84 ⁽¹⁾ z dnia 31 marca 1984 r. oraz rozporządzenie 3950/92 ⁽²⁾ z dnia 28 grudnia 1992 r.), wnioskuje się niniejszym o orzeczenie czy art. 1 rozporządzenia EWG 856/84 z dnia 31 marca 1984 r. oraz art. 1 – 4 rozporządzenia EWG 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. powinny (czy też nie) być interpretowane w ten sposób, że prawa do dodatkowych opłat obejmujących mleko i produkty mleczne mają charakter sankcji administracyjnych oraz czy zapłata takich opłat ze strony producentów jest należna jedynie w przypadku, gdy przekroczenie wyznaczonych ilości było umyślne lub wynikało z zaniedbania”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 90 z 1.4.1984, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 405 z 31.12.1992, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Düsseldorf, wydanego dnia 5 maja 2004, w sprawie Nurten Güney-Görres przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG

(Sprawa C-232/04)

(2004/C 228/38)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia wydanego przez Arbeitsgericht Düsseldorf dnia 5 maja 2004 r. w sprawie Nurten Güney-Görres przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

Arbeitsgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy przy ocenie zaistnienia przejęcia zakładu na podstawie art. 1 dyrektywy 2001/23/WE ⁽¹⁾, w przypadku udzielenia nowego zlecenia, przesłanką dla stwierdzenia, że środki zakładowe przeszły z pierwotnego zleceniobiorcy na nowego zleceniobiorcę jest – niezależnie od kwestii stosunków własnościowych - okoliczność, że środki te zostały pozostawione uprawnionemu do użytku dla celów jego własnej działalności? Czy dla potwierdzenia przejęcia środków zakładowych jest wobec tego konieczne, aby zleceniobiorcy zostało udzielone uprawnienie do rozstrzygnięcia o sposobie użytkowania tych środków zgodnie z jego własnym interesem gospodarczym? Czy, wobec tego, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy sytuacją, w której środki dostarczone przez zleceniodawcę stanowią „przedmiot” świadczenia wykonywanego przez zleceniobiorcę, a sytuacją, w której środki te stanowią „narzędzie” do wykonania zlecenia?

2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pierwsze pytanie:

- a) Czy zakwalifikowanie środków zakładowych jako użytkowanych dla celów własnej działalności jest wykluczone, jeżeli środki te zostaną przez zleceniodawcę pozostawione do użytku zleceniobiorcy, a konserwacja, włącznie ze związanymi z tym kosztami zostanie przejęta przez zleceniodawcę?
- b) Czy przy przeprowadzaniu kontroli pasażerów na lotniskach, w przypadku, w którym zleceniobiorca korzysta z udostępnionych mu przez zleceniodawcę detektorów metali w postaci bramek, jak również ręcznych detektorów metali i urządzeń prześwietlających, zachodzi użytkowanie środków zakładowych we własnej działalności zleceniobiorcy?

(¹) Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-239/04)

(2004/C 228/39)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Portugalii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez M. van Beeka i A. Caeiro, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, iż Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, (¹) w wersji zmienionej dyrektywą 97/62/WE z dnia 27 listopada 1997 r. (²), poprzez realizację projektu budowy autostrady, której trasa przecina strefę specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, pomimo wyników badań wskazujących negatywny wpływ na środowisko naturalne i przy istnieniu alternatywnych rozwiązań dla przebiegu przedmiotowej trasy.
- obciążenie kosztami Republiki Portugalii.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze portugalskie wykonały projekt autostrady, której trasa (odcinek „Aljustrel – Castro Verde”) przecina strefę specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, pomimo iż:

- badania nad wpływem projektu na środowisko naturalne na wspomnianym odcinku jasno wskazują, iż przebieg przedmiotowej trasy ma znaczny negatywny wpływ na siedemnaście gatunków dzikich ptaków, spośród tych wymienionych w załączniku I do Dyrektywy 79/409/EWG;
- istnieją alternatywne rozwiązania dla przebiegu wybudowanego odcinka, które znajdują się zarówno poza strefą specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, jak i poza obszarami mieszkalnymi miejscowości wskazanych przez władze portugalskie. Alternatywne lokalizacje usytuowane w korytarzu znajdującym się na zachód od strefy specjalnej Castro Verde (SSO), między granicą strefy specjalnej a drogą „IC1”, oddziaływałyby na równinę o niskiej gęstości zaludnienia, w związku z czym dokonanie wyboru którejkolwiek z nich przez władze portugalskie nie spowodowałoby znacznych trudności technicznych ani też dodatkowych wygórowanych kosztów.

W związku z powyższym Republika Portugalii nie spełniła wymogu art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG. W rzeczywistości, przedmiotowa regulacja upoważnia Państwa Członkowskie do przystąpienia do realizacji planu lub przedsięwzięcia pomimo negatywnej oceny badania wpływu na środowisko naturalne, tylko wtedy, gdy brak jest alternatywnych rozwiązań.

(¹) Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7.

(²) Dz.U. L 305, z 8.11.1997, str. 42.

Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-244/04)

(2004/C 228/40)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Geralda Brauna i Enrico Traversa, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy art. 49 TWE poprzez ograniczenie w sposób stały i nieproporcjonalny możliwości oddelegowania w ramach świadczenia usługi pracowników będących obywatelami państw trzecich, w wyniku stosowania praktyki opartej na okólnikach.
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pracownicy, którzy są obywatelami państwa trzeciego i mają być oddelegowani do Niemiec w celu świadczenia usług potrzebują „wizy pracowniczej” („Arbeitsvisum”), która zostaje udzielona jedynie wówczas, jeżeli pracownik przed oddelegowaniem był zatrudniony w przedsiębiorstwie oddelegującym co najmniej przez okres jednego roku.

Zdaniem Komisji, zarówno praktyka oparta o wewnętrzne polecenia administracyjne, polegająca na uprzednim żądaniu wizy pracowniczej, jak również udzielanie takiej wizy jedynie „pracownikom stałym” („Stammarbeitnehmer”) stanowią niezasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie swobody świadczenia usług.

dokonywać w ten sposób, że sprzeczne jest z nią unormowanie krajowe, które – tak jak unormowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy – dopuszcza zawieranie umów na czas określony z pracownikami w wieku powyżej 52 lat, w przeciwieństwie do zasady wymogu obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia, bez podania obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia?

- d) W przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na jedno z trzech powyższych pytań: Czy sędzia krajowy jest zobowiązany do niestosowania unormowania krajowego sprzecznego z prawem wspólnotowym i czy obowiązuje wtedy ogólna zasada prawa krajowego, na podstawie której umowy na czas określony dozwolone są jedynie za podaniem obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia?

(¹) Dz.U. L 175, str. 43.

(²) Dz.U. L 303, str. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy) z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

(Sprawa C-261/04)

(2004/C 228/41)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy), wydanego dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

Arbeitsgericht Regensburg zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy wykładni klauzuli ósmej ustęp 3 Porozumienia ramowego (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)) (¹) należy dokonywać w ten sposób, że zabrania ona, w ramach dokonania transpozycji do prawa krajowego, pogorszenia sytuacji poprzez obniżenie granicy wieku z 60 do 58 lat?
- Czy wykładni klauzuli piątej ustęp 1 Porozumienia ramowego (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)) należy dokonywać w ten sposób, że unormowanie krajowe, które – tak jak unormowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy – nie zawiera żadnego z ograniczeń w rozumieniu trzech alternatywnych środków przewidzianych w ustępie 1 jest z nią sprzeczne?
- Czy wykładni art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. (²) ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Amtsgericht Breisach (Sąd Rejonowy) z dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii

(Sprawa C-264/04)

(2004/C 228/42)

Dnia 22 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Amtsgericht Breisach, wydanego dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii.

Amtsgericht Breisach zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy wykładni dyrektywy Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (69/335 EWG) (¹) w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 73/79/EWG (²) z dnia 9 kwietnia 1973 r. różnicującą zakres stosowania zmniejszonej stawki podatku od spółki kapitałowej, na rzecz niektórych działań restrukturyzacyjnych spółek przewidzianych w art. 7 ust. 1) lit. b) dyrektywy dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, dyrektywą Rady 73/80/EWG (³) ustanawiającą wspólną stawkę podatku od spółki kapitałowej, dyrektywą Rady 74/553/EWG (⁴) z dnia 7 listopada 1974 r. zmieniającą art. 5 ust. 2 dyrektywy 69/335/EWG w sprawie podatków pośrednich od gromadzenia kapitału oraz dyrektywą Rady 85/303/EWG (⁵) z dnia 10 czerwca 1985 r. zmieniającą dyrektywę 69/335/EWG dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (zwana dalej „dyrektywą”) należy dokonać w ten sposób, że zakazem przewidzianym w art. 10 lit. c) dyrektywy niezależnie od wymogów art. 4 dyrektywy objęte są wszystkie czynności wymienione w art. 10 lit. c) dyrektywy?

- 2) Czy, przy stosowaniu dyrektywy, nie dokonuje się rozróżnienia pomiędzy opłatami za usługi publiczne i podatkami tak, że „opłaty” przewidziane rozporządzeniem o kosztach mogą być zrównane z podatkami od posiadania papierów wartościowych?
- 3) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na drugie pytanie, czy wykładni art. 12 ust. 2 zdanie ostatnie dyrektywy należy dokonać w ten sposób, że stan faktyczny objęty wyjątkiem powstaje, jeśli zgodnie z § 60 niemieckiego rozporządzenia o kosztach (ustawa o kosztach w sprawach rozstrzyganych w ramach sądownictwa niespornego w brzmieniu z dnia 26 lipca 1957 r., Bundesgesetzblatt I, str. 960) przykładowo dla dokonania sprostowania w księdze wieczystej w związku z objęciem spadku nie pobiera się żadnej opłaty, gdy wniosek o sprostowanie złożono w terminie dwóch lat od objęcia spadku?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej na pierwsze pytanie: Gdy w umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania pomiędzy Państwem Członkowskim, gdzie spółka akcyjna ma swoją siedzibę i Państwem Członkowskim, gdzie zamieszkuje posiadacz akcji ustanawia się niższą stawkę podatku pobieranego w związku z kwotą, która została wypłacona z tytułu odkupu akcji posiadaczowi akcji w pierwszym wspomnianym państwie i posiadaczowi akcji w drugim państwie, na podstawie komentarza do Modelowej Konwencji Podatkowej OECD, a ponadto zezwala się na obniżkę odpowiadającą wartości nominalnej odkupionych akcji, czy w związku z tym powyżej przywołane artykuły zezwalają na stosowanie przez Państwo Członkowskie opisanych zasad?
- 3) Czy artykuły 43 i 48 Traktatu WE zezwalają, aby Państwa Członkowskie stosowały opisane powyżej zasady?

⁽¹⁾ Dz.U. L 249, str. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 103, str. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 103, str. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 303, str. 9.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 156, str. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym skierowany mocą postanowienia przez Kammarrätten w Sundsvall z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie Margaretha Bouanich przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-265/04)

(2004/C 228/43)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony mocą postanowienia Kammarrätten (administracyjnego sądu apelacyjnego) w Sundsvall wydanego dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie Margaretha Bouanich przeciwko Skatteverket (urzędowi podatkowemu), który został doręczony do sekretariatu Trybunału dnia 24 czerwca 2004 r.

Kammarrätten zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy artykuły 56 i 58 Traktatu WE zezwalają, aby Państwo Członkowskie nakładało podatek na kwotę, jaką płaci spółka akcyjna z siedzibą w tym Państwie Członkowskim tytułem odkupu akcji, jak na dywidendę, bez prawa do obniżki z tytułu kosztu odkupu akcji, jeżeli jest ona wypłacona posiadaczowi akcji, który nie ma siedziby lub stałego miejsca pobytu w tym Państwie Członkowskim, podczas gdy kwotę wypłaconą tytułem odkupu akcji przez taki zakład posiadaczowi akcji, który ma siedzibę lub stałe miejsce pobytu w tym państwie, traktuje się zamiast tego jako przychód kapitału, z prawem do obniżki z tytułu kosztu odkupu akcji?

Wnioski o wydanie orzeczenia prejudycjalnego, złożone postanowieniami tribunal des affaires de sécurité sociale de Saint-Etienne, wydanymi 5 kwietnia 2004 r., w sprawach SAS Nazairdis przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, JACELI SA przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, KOMOGO SA przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, Tout pour la maison SARL przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC, SAS Distribution Casino France przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC

(Sprawy C-266/04, C-267/04, C-268/04, C-269/04, C-270/04)

(2004/C 228/44)

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Saint-Etienne złożył do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, postanowieniami z dnia 5 kwietnia 2004 r., wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawach

— SAS Nazairdis przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC (sprawa C-266/04)

- JACELI SA przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC (sprawa C-267/04)
- KOMOGO SA przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC (sprawa C-268/04)
- Tout pour la maison SARL przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC (sprawa C-269/04),

które wpłynęły do sekretariatu Trybunału 24 czerwca 2004 r., oraz w sprawie

- SAS Distribution Casino France przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales – Caisse ORGANIC (sprawa C-270/04), który wpłynął do sekretariatu Trybunału 25 czerwca 2004 r.

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Saint-Etienne wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o rozstrzygnięcie kwestii,

czy art. 87 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że wsparcie ze środków publicznych udzielane przez Francję w ramach C.P.D.C. (Comité Professionnel de la Distribution des Carburants), F.I.S.A.C. (Fonds d'Intervention pour la Sauvegarde de l'Artisanat et du Commerce), wsparcia na zakończenie działalności dla rzemieślników i handlowców oraz dotacji do systemu ubezpieczeń emerytalnych osób prowadzących działalność na własny rachunek w zakresie przemysłu i handlu, a także systemu ubezpieczeń emerytalnych osób prowadzących działalność na własny rachunek w zakresie rzemiosła, stanowią systemu pomocy publicznej.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Tolmezzo na podstawie postanowienia z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Elena Di Doi przeciwko Azienda per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

(Sprawa C-271/04)

(2004/C 228/45)

Dnia 25 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Tolmezzo wydanego dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Elena Di Doi przeciwko Azienda per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA).

Tribunale di Tolmezzo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 856/84 ⁽¹⁾ z dnia 31 marca 1984 r. i art. 1-4 rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 ⁽²⁾ z dnia 28 grudnia 1992 r. należy (bądź nie należy) dokonywać w ten sposób, że dodatkowe opłaty od mleka i przetworów mlecznych mają charakter sankcji administracyjnych i czy opłata taka jest należna od producentów tylko wówczas, gdy przekroczenie ustalonej kwoty było zamierzone lub wynikało z niedbalstwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 90, 1.4.1984, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 405, 31.12.1992, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Tolmezzo na podstawie postanowienia z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Franco Piemonte przeciwko Azienda per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

(Sprawa C-272/04)

(2004/C 228/46)

Dnia 25 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Tolmezzo wydanego dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Franco Piemonte przeciwko Azienda per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA).

Tribunale di Tolmezzo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 1 rozporządzenia (EWG) Nr 856/84 ⁽¹⁾ z 31 marca 1984 r. i art. 1-4 rozporządzenia (EWG) Nr 3950/92 ⁽²⁾ z 28 grudnia 1992 r. należy (bądź nie należy) dokonywać w ten sposób, że dodatkowe opłaty od mleka i przetworów mlecznych mają charakter sankcji administracyjnych i czy opłata taka jest należna od producentów tylko wówczas, gdy przekroczenie ustalonej kwoty było zamierzone lub wynikało z niedbalstwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 90 z 1.4.1984, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 405 z 31.12.1992, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Finanzgericht Hamburg (Sąd Finansowy) z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie ED & F man Sugar Ltd. przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Główny Urząd Celny)

(Sprawa C-274/04)

(2004/C 228/47)

Dnia 28 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Hamburg (Sąd Finansowy), wydanego dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie ED & F man Sugar Ltd. przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy krajowe urzędy i sądy są uprawnione, w ramach postępowania odwoławczego od decyzji nakładającej karę, wydanej na mocy art. 11 ust. 1 akapit 1 rozporządzenia nr 3665/87⁽¹⁾, do badania czy eksporter złożył wniosek o refundację wyższą od należnej mu, jeśli decyzja w sprawie zwrotu wydana na mocy art. 11 ust. 3 akapit 1 rozporządzenia nr 3665/87 uprawomocniła się przed wydaniem decyzji nakładającej karę?
- 2) W przypadku negatywnej odpowiedzi na powyższe pytanie: Czy można badać w ramach sporu prawnego przeciwko decyzji nakładającej karę, wydanej na mocy art. 11 ust. 1 akapit 1 rozporządzenia nr 3665/87, z uwzględnieniem okoliczności przedstawionych w przedłożonym postanowieniu, czy eksporter złożył wniosek o refundację wyższą od należnej mu, w celu dostosowania do dokonanej w międzyczasie wykładni prawa wspólnotowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 351, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 29 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-277/04)

(2004/C 228/48)

Dnia 29 czerwca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez Geralda Brauna i Arnauda Bordes, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec nie wydając w wyznaczonym terminie wszystkich wymaganych przepisów

ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/46/WE z dnia 23 lipca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 95/53/WE ustalającą zasady regulujące organizację urzędowych kontroli w zakresie żywienia zwierząt, a także zmieniającej dyrektywy Rady 70/524/EWG, 96/25/WE i 1999/29/WE⁽¹⁾ w sprawie żywienia zwierząt uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy Traktatu WE i tej dyrektywy,

- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 1 września 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 55.

Skarga wniesiona dnia 29 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-278/04)

(2004/C 228/49)

Dnia 29 czerwca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez Geralda Brauna i Arnauda Bordes, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec nie wydając w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu transpozycji do prawa krajowego dyrektywy Rady 2001/88/WE z dnia 23 października 2001 r. oraz dyrektywy Komisji 2001/93/WE z dnia 9 listopada 2001 r., obie zmieniające dyrektywę 91/630/EWG⁽¹⁾ ustanawiającą minimalne normy ochrony świń, uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy Traktatu WE i tych dyrektyw;
- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektyw 2001/88/WE i 2001/93/WE upłynął w dniu 1 stycznia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 1 i 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Retten i Hørsholm (Dania), wydanego dnia 4 czerwca 2004 r., w sprawie Anklagemyndigheden przeciwko Steffenowi Ryborg

(Sprawa C-279/04)

(2004/C 228/50)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Retten i Hørsholm (Dania) wydanego w dniu 4 czerwca 2004 r., w sprawie Anklagemyndigheden przeciwko Steffenowi Ryborg, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 28 czerwca 2004 r.

Retten i Hørsholm zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 39, 49 i 10 TWE należy interpretować w ten sposób, że przepisy te uniemożliwiają narzucenie przez Państwo Członkowskie obowiązku rejestracji pojazdu silnikowego w sytuacji, gdy pojazd należy do pracodawcy mającego siedzibę w sąsiednim Państwie Członkowskim i jest używany na terytorium obu Państw przez pracownika zamieszkałego w pierwszym wymienionym Państwie Członkowskim, tak dla celów zawodowych, jak i w czasie wolnym od pracy?
- 2) Jeżeli przy ocenie pytania 1.a miałyby być istotnym, czy ewentualne użycie pojazdu do celów prywatnych jest uboczne (akcesoryjne) wobec użytku służbowego, to jakie kryteria winny być zastosowane przez sąd krajowy dla rozstrzygnięcia, czy użycie pojazdu dla celów niezwiązanych wyłącznie z użytkowaniem służbowym jest uboczne (akcesoryjne) wobec użytku służbowego, przy założeniu, że pojazd jest przeznaczony do celów służbowych? (Zob. sprawa C-127/86 Yves Ledoux, Zbiór Orzeczeń 1988, str. 3741, pkt. 18).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Vestre Landsret (Dania), wydanego dnia 25 czerwca 2004 r., w sprawie Jyske Finans A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-280/04)

(2004/C 228/51)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Vestre Landsret (Dania) wydanego w dniu 25 czerwca 2004 r., w sprawie Jyske Finans A/S przeciwko Skatteministeriet, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 29 czerwca 2004 r.

Vestre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 13 B lit. c) w związku z art. 2 ust.1 oraz art. 11 A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ w sprawie VAT należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiają one utrzymywanie przez Państwo Członkowskie poprzez swoje przepisy w zakresie podatku od wartości dodanej

sytuacji prawnej, w której podatnik, który wprowadził w aktywa swego przedsiębiorstwa dobra inwestycyjne znacznych rozmiarów jest, w przeciwieństwie do sprzedawców samochodów używanych i innych przedsiębiorców zajmujących się sprzedażą samochodów używanych, zobowiązany do zapłacenia podatku VAT od sprzedaży powyższych dóbr inwestycyjnych, także w przypadku, kiedy zostały one nabyte od podatników, którzy nie złożyli deklaracji podatkowej odnośnie ich ceny, co spowodowało niemożność odliczenia podatku VAT w momencie ich nabycia?

- 2) Czy art. 26 a A lit. e) szóstej dyrektywy w sprawie VAT należy interpretować w ten sposób, że sformułowanie „podlegający opodatkowaniu pośrednik” obejmuje jedynie osoby, których podstawowa działalność gospodarcza polega na kupnie i sprzedaży dóbr używanych, gdy jedynym lub podstawowym celem nabycia przedmiotowych dóbr jest osiągnięcie zysku przy ich odsprzedaży, czy też sformułowanie to obejmuje także osoby, które zazwyczaj zbywają te dobra po zakończeniu okresu leasingu, przy czym sprzedaż na warunkach opisanych powyżej jest ubocznym aspektem podstawowej gospodarczej działalności leasingowej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 str. 1, popr. Dz.U. L 149, str. 26).

Odwołanie wniesione w dniu 25 czerwca 2004 roku przez Michaela Leightona, Grahama Frencha i Johna Nigera od orzeczenia Piątej Izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wydanego w dniu 3 maja 2004 roku w sprawie o sygnaturze T-24/04 między Michaelem Leightonem, Grahamem Frenchem i Johnem Nigerem a Radą Unii Europejskiej oraz Komisją Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-281/04 P)

(2004/C 228/52)

Dnia 25 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od orzeczenia Piątej Izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wydanego dnia 3 maja 2004 roku w sprawie o sygnaturze T-24/04 między Michaelem Leightonem, Grahamem Frenchem i Johnem Nigerem a Radą Unii Europejskiej oraz Komisją Wspólnot Europejskich wniesione przez Michaela Leightona, Grahama Frencha i Johna Nigera reprezentowanych przez J.S. Barnett, Solicitor-Advocate.

Odwołujący się wnoszą, aby Trybunał:

- uchylił zaskarżone orzeczenie,
- uwzględnił żądania skargi ujęte w formie projektu orzeczenia załączonego do skargi lub ewentualnie
- zwrócił sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji; a w każdym przypadku
- zasądził od pozwanych na rzecz odwołujących się zwrot kosztów postępowania.

Zarzuty i główne twierdzenia

Odwołujący się podnoszą, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji powinno zostać uchylone z uwagi na to, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, polegającego na zakwalifikowaniu ich skargi jako złożonej w trybie art. 226 WE, podczas gdy w rzeczywistości była to skarga złożona w trybie art. 232 WE.

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-287/04)

(2004/C 228/53)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Szwecji sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez L. Ström van Lier i N. Yerell w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Królestwo Szwecji nie dopełniło obowiązku transpozycji art. 3, 6 i 8 dyrektywy Rady 93/194/WE⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, oraz
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawodawstwo szwedzkie nie zapewnia, czego wymaga art. 3 dyrektywy, minimalnego czasu odpoczynku w ilości 11 nieprzerwanych godzin, w okresie czasu obejmującym 24 godziny. Okoliczność, że większość pracowników jest objęta umowami zbiorowymi, które regulują tę kwestię, nie wpływa na obowiązek transpozycji tego przepisu w stosunku do wszystkich pracowników.

Jeżeli chodzi o art. 6 dyrektywy, to zgodnie z art. 17 ust. 4 czteromiesięczny okres odniesienia ustanowiony w art. 16 ust. 2 dla stosowania art. 6 nie może zostać przedłużony do więcej niż sześciu miesięcy. Swoboda polegająca na możliwości dokonania odstępstw w kwestii okresu odniesienia jest mniejsza niż na to pozwala ustawodawstwo szwedzkie.

Nie dokonano wyraźnej transpozycji do ustawodawstwa szwedzkiego art. 8 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 307, z 13.12.1993, str. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 roku, w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg Eimsbüttel

(Sprawa C-290/04)

(2004/C 228/54)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Sąd Finansowy) wydanego dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt (Urząd Skarbowy) Hamburg Eimsbüttel, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 7 lipca 2004.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy dłużnik prowadzący przedsiębiorstwo w Niemczech może zostać pociągnięty do odpowiedzialności zgodnie z § 50a ust. 5 zdanie 5 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”) z 1990 r. w wersji obowiązującej w 1993 r., z powodu niepobrania – zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - zaliczki na poczet podatku dochodowego od wynagrodzenia należnego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w państwie Unii Europejskiej (w tym przypadku: w Niderlandach) i będącemu obywatelem innego Państwa Członkowskiego, podczas gdy - zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - od wynagrodzeń płatnych na rzecz wierzyciela podlegającego nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech (tj. podmiot krajowy) nie pobiera się zaliczki na poczet podatku dochodowego, wobec czego nie może być też brana pod uwagę odpowiedzialność dłużnika z powodu niepobrania lub pobrania zbyt niskiej zaliczki na poczet podatku dochodowego od należnego wynagrodzenia?
- 2) Czy na pierwsze pytanie należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli wierzycielem wynagrodzenia jest podmiot, który w trakcie w chwili świadczenia usługi prowadzi przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, ale nie jest obywatelem Państwa Członkowskiego?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest negatywna:
 - a) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż koszty uzyskania przychodu, które wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim poniósł w Niemczech w związku ze swoją działalnością gospodarczą prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, muszą zostać odliczone przy obliczeniu podatku przez dłużnika, zobowiązanego do zapłaty tego wynagrodzenia, już przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust.4 EStG, ponieważ także w przypadku podmiotów krajowych podatkowi dochodowemu podlegają tylko przychody netto po potrąceniu kosztów uzyskania przychodu?

b) Czy do stwierdzenia, że art. 59 i 60 Traktatu WE nie zostały naruszone, wystarczy, jeżeli przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust. 4 EStG od podatku odliczone zostaną tylko te koszty uzyskania przychodu związane gospodarczo z działalnością w Niemczech prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, które to koszty wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim wykazał wobec dłużnika zobowiązanego do zapłaty wynagrodzenia na jego rzecz, a ewentualne inne koszty uzyskania przychodu mogą zostać uwzględnione w późniejszym postępowaniu o zwrot nadpłaconego podatku?

c) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust. 4 w związku z § 50d ust. 1 EStG początkowo nie uwzględnia się zwolnienia od podatku przysługującego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w Niderlandach zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartą między Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Niderlandów, a dopiero później uwzględnia się je w postępowaniu o zwolnienie od podatku albo o zwrot nadpłaconego podatku, w związku z czym także dłużnik zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia nie może powołać się na powyższe zwolnienie od podatku w postępowaniu z tytułu odpowiedzialności za niepobranie zaliczki, podczas gdy dochody podmiotów krajowych zwolnione od podatku nie podlegają obowiązkowi zaliczkowania i tym samym wyłączona jest odpowiedzialność z tytułu niepobrania zaliczki lub pobrania w wysokości niższej niż należna?

d) Czy na pytania 3 a) do c) należy odpowiedzieć inaczej, jeżeli wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim w momencie świadczenia usługi nie jest obywatelem państwa należącego do Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln, wydanego dnia 24 czerwca 2004 roku, w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt

(Sprawa C-292/04)

(2004/C 228/55)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln (Sąd Finansowy, Kolonia), wydanego dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt., który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 9 lipca 2004 r.

Finanzgericht Köln zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy zgodny z art. 56 ust. 1 i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 Traktatu WE jest § 36 ust. 2 pkt 3 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”), w wersji obowiązującej w okresie sporu, zgodnie z którym na poczet podatku dochodowego zaliczany jest tylko podatek dochodowy od osób prawnych lub zrzeszeń osób, które podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, w wysokości 3/7 przychodu w rozumieniu § 20 ust. 1 pkt 1 lub 2 EStG?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerichtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r., w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem

(Sprawa C-293/04)

(2004/C 228/56)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Gerichtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r. w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem.

Gerichtshof Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego Kodeksu Celnego (WKC) (!) znajduje zastosowanie w przypadku, gdy powstanie długu celnego i odzyskanie należności celnych po dokonaniu odprawy nastąpiły przed wejściem w życie tego przepisu?

2) Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź pozytywna: czy świadectwo EUR.1, którego nieprawidłowości nie można stwierdzić, ponieważ przy kontroli następczej nie mogło zostać potwierdzone pochodzenie towarów, dla których świadectwo to zostało wystawione, podczas gdy jedynie z tej przyczyny odmawia się preferencyjnego traktowania towarów, może zostać zakwalifikowane jako „świadectwo nieprawidłowe” w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, a w przypadku odpowiedzi negatywnej, czy podmiot zainteresowany może jednakże skutecznie powołać się na ten przepis?

3) Jeżeli na pytanie 2 zostanie udzielona odpowiedź pozytywna: na kim spoczywa ciężar dowodu, że świadectwo opiera się na nieprawidłowym przedstawieniu faktów przez osobę dokonującą wywozu lub kto musi dowieść, że organ wystawiający świadectwo wiedział lub powinien był wiedzieć, że towary nie spełniają przesłanek traktowania preferencyjnego?

4) Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź negatywna: czy podmiot zainteresowany może skutecznie powołać się na art. 220 ust. 2 lit. b) WKC w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 grudnia 2000 r. w przypadku, w którym nie można następczo stwierdzić, że wystawienie świadectwa EUR.1 przez organy celne było wówczas uzasadnione i zgodne z prawem?

(¹) Dz.U. L 311 z 12 grudnia 2000 r., str. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid, z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie pomiędzy C. Sarkatzis Herrero i Instituto Madrileño de la Salud (Madrycki Instytut Zdrowia)

(Sprawa C-294/04)

(2004/C 228/57)

Dnia 12 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid, z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie pomiędzy C. Sarkatzis Herrero i Instituto Madrileño de la Salud,

Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy przepisy prawa wspólnotowego dotyczące urlopu macierzyńskiego oraz zasad równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia powinny być rozumiane w ten sposób, że kobieta, która w trakcie korzystania z urlopu macierzyńskiego, uzyskuje zatrudnienie w sektorze publicznym, powinna korzystać z tych samych praw, co pozostali kandydaci, będący laureatami konkursu otwierającego dostęp do funkcji publicznych.
- 2) Niezależnie od rozstrzygnięcia przypadku pracownicy po raz pierwszy ubiegającej się o pracę, jeżeli stosunek pracy trwa, choć z powodu przebywania na urlopie macierzyńskim jest w stanie zawieszenia, czy uzyskanie statusu pracownika etatowego czy stałego stanowi jedno z praw związanych z awansem, którego skuteczność nie może zostać ograniczona faktem pozostawania na urlopie macierzyńskim.
- 3) Czy w tym konkretnym przypadku, przy stosowaniu wspomnianych przepisów, w szczególności tych, które odnoszą się do równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia oraz po jego uzyskaniu, pracownica zatrudniona czasowo i korzystająca z urlopu macierzyńskiego, w przypadku uzyskania stałego zatrudnienia jest uprawniona do objęcia stanowiska i uzyskania statusu urzędnika wraz z uprawnieniami przynależnymi

temu statusowi takimi jak początek kariery zawodowej i obliczanie stażu pracy już od tej chwili, na tych samych warunkach co pozostali kandydaci, którzy objęli stanowiska i niezależnie od tego, iż zgodnie z prawem krajowym właściwym w przedmiotowej sprawie, korzystanie z praw związanych z rzeczywistym wykonywaniem pracy ulega zawieszeniu do czasu faktycznego jej rozpoczęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Raad van State, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie M. G. Eman i O. B. Sevinger przeciwko College van burgemeester en wethouders van Den Haag

(Sprawa C-300/04)

(2004/C 228/58)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Raad van State wydanego dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie M. G. Eman i O. B. Sevinger przeciwko College van burgemeester en wethouders van Den Haag, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 15 lipca 2004 r.

Raad van State zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy druga część Traktatu znajduje zastosowanie w stosunku do osób posiadających obywatelstwo Państwa Członkowskiego i osiadłych lub zamieszkujących na terenie krajów i terytoriów zamorskich w rozumieniu art. 299 ust. 3 WE, utrzymujących szczególne stosunki z tym Państwem Członkowskim?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej - czy Państwa Członkowskie mają swobodę, w świetle art. 17 ust. 1 zd. 2 WE, nadawania swego obywatelstwa osobom osiadłym lub zamieszkującym w krajach i terytoriach zamorskich w rozumieniu art. 299 ust. 3 WE?
- 3) Czy wykładni art. 19 ust. 2 WE, mając również na uwadze art. 189 i 190 ust. 1 WE, należy dokonywać w ten sposób, że przymiot obywatelstwa Unii idzie w parze, bez dalszych rozważań, z czynnym i biernym prawem wyborczym w wyborach do Parlamentu Europejskiego, pomijając nierezadkie wyjątki zawarte w systemach prawnych Państw Członkowskich jak przykładowo pozbawienie prawa wyborczego na podstawie skazania karnoprawnego lub ze względu na niezdolność do czynności prawnych?
- 4) Czy art. 17 w związku z 19 ust. 2 WE, rozważane w świetle art. 3 Protokołu Dodatkowego zgodnie z wykładnią Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, stoi na przeszkodzie posiadaniu przez osoby nie będące obywatelami Unii czynnego i biernego prawa wyborczego w wyborach do Parlamentu Europejskiego?

5) Czy prawo wspólnotowe stanowi o wymogach co do sposobu należnego naprawienia szkody, jeśli sąd krajowy stwierdziłby – między innymi na podstawie odpowiedzi Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na powyższe pytania – że zaniechanie wpisu na listę osób osiadłych lub zamieszkałych na Antylach Niderlandzkich lub na Arubie, posiadających obywatelstwo niderlandzkie w odniesieniu do wyborów z dnia 10 czerwca 2004 r. było niezgodne z prawem?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Voghera na podstawie postanowienia, wydanego dnia 1 lipca 2004 r., w sprawie Lidl Italia srl przeciwko Comune di Stradella (Gmina Stradella)

(Sprawa C-303/04)

(2004/C 228/59)

Dnia 16 lipca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Voghera (Sąd w Vogherze), wydanego dnia 1 lipca 2004 r. w sprawie Lidl Italia srl przeciwko Comune di Stradella (Gmina Stradella).

Tribunale di Voghera zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy postanowienia zawarte w art. 1 dyrektywy 83/189/EWG (obecnie 98/34/WE⁽¹⁾ w wersji aktualnie obowiązującej) ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „przepisy techniczne”, o którym mowa w art. 1 dyrektywy, obejmuje krajowy przepis ustawowy, taki jak art. 19 ustawy nr 93 z dnia 23 marca 2001 r., który zabrania sprzedaży na terenie Włoch pałeczek kosmetycznych służących do oczyszczania uszu (powszechnie znanych jako „cotton stick”), jeżeli wytwarzane są z materiałów nie ulegających biodegradacji?
- W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy treść art. 19 ustawy nr 93 z dnia 23 marca 2001 r., o której mowa wyżej, podlegała uprzedniemu przekazaniu Komisji Europejskiej z inicjatywy rządu włoskiego, w rozumieniu art. 8 dyrektywy 83/189/EWG (obecnie 98/34/WE) w celu autoryzacji jego stosowania we Włoszech w rozumieniu art. 8 i 9 wymienionej wyżej dyrektywy?
- W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 2 i w przypadku nieprzekazania Komisji Europejskiej treści wymienionego wyżej art. 19 ustawy nr 93/2001, czy zasady i uregulowania w zakresie ochrony swobodnego przepływu towarów, o których mowa w art. 28 Traktatu WE, w związku z postanowieniami dyrektywy 83/189/EWG (obecnie 98/34/WE) pozwalają sądziemu włoskiemu na niezastosowanie powołanego wyżej przepisu krajowego, jako niezgodnego z prawem, w zakresie, w

jakim dotyczy on produktów pochodzących z innego Państwa Członkowskiego?

(¹) Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie Jacob Meijer B. V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem

(Sprawa C-304/04)

(2004/C 228/60)

Dnia 19 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie Jacob Meijer B. V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem.

Gerechtshof Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy rozporządzenie (WE) nr 2086/97⁽¹⁾ Komisji z dnia 4 listopada 1997 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej jest ważne w zakresie, w którym rozporządzenie to przewiduje, że pozycja 8543 89 79 Nomenklatury Scalonej obejmuje karty dźwiękowe opisane w punkcie 2.3?

(¹) Dz.U. L 312 z dnia 14 listopada 1997 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie Jacob Meijer B. V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem

(Sprawa C-305/04)

(2004/C 228/61)

Dnia 19 lipca 2004r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam wydanego dnia 13 lipca 2004r. w sprawie Eagle International Freight B. V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst - Douanedistrict Arnhem.

Gerechthof Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy rozporządzenie (WE) nr 2086/97 Komisji z dnia 4 listopada 1997r. ⁽¹⁾ i rozporządzenie (WE) nr 2261/98 Komisji z dnia 26 października 1998r. ⁽²⁾, obydwie zmieniające załącznik I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej są ważne w zakresie, w którym rozporządzenia te przewidują, że pozycja 8543 89 79 Nomenklatury Scalonej obejmuje karty dźwiękowe opisane w punkcie 2.3?

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z dnia 14 listopada 1997 r., str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z dnia 30 października 1998 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Gerechthof te Amsterdam z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie Compaq Computer International przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douandedistrict Arnhem

(Sprawa C-306/04)

(2004/C 228/62)

Dnia 19 lipca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Gerechthof te Amsterdam, wydanego dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie Compaq Computer International przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Douandedistrict Arnhem

Gerechthof te Amsterdam zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy w przypadku przywozu komputerów, w których sprzedawca zainstalował systemy operacyjne należy doliczyć do wartości transakcji sprzedaży komputerów zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. b) Kodeksu Celnego ⁽¹⁾ wartość oprogramowania, udostępnionego nieodpłatnie sprzedawcy przez kupującego, jeśli jego wartość nie jest ujęta w wartości transakcji sprzedaży?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z dnia 19 października 1992 r., str. 1.

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-310/04)

(2004/C 228/63)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii

Europejskiej przez Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez Pana Miguela Muñoz Pérez, Abogado del Estado, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności rozdziału 10 bis tytułu IV rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003, dodanego art. 1 ust. 20 rozporządzenia Rady WE nr 864/2004, zmieniającego i dostosowującego rozporządzenie Rady WE nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników ⁽¹⁾ w związku z przystąpieniem do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Litwy, Łotwy, Węgier, Polski, Słowenii i Słowacji,

— obciążenie kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

— pogwałcenie przez Radę postanowień Traktatu lub przepisów dotyczących jego wykonania, poprzez naruszenie pkt 3 Protokołu nr 4 stanowiącego załącznik do Aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Greckiej do Wspólnot Europejskich, jako że nowy art. 110b Rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r., wprowadzony Rozporządzeniem nr 864/2004, nie przewiduje pomocy w stosunku do produkcji bawełny.

— naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, polegające na tym, że Rada nie uzasadniła wyboru, w nowym art. 110 b Rozporządzenia nr 1782/2003, fazy otwarcia torebek nasieniowych jako momentu decydującego o przyznaniu pomocy.

— nadużycie władzy polegające na tym, że Komisja posłużyła się uprawnieniem przysługującym jej na podstawie pkt 6 wyżej cytowanego Protokołu nr 4, to znaczy przewidzianą w nim procedurą przystosowania systemu pomocy w stosunku do produkcji bawełny, w innym celu, niż zostało to tamże przewidziane.

— pogwałcenie Traktatu lub przepisów dotyczących jego wykonania w ten sposób, że Rada ustanawiając zaskarżone przepisy naruszyła podstawowe zasady prawa wspólnotowego: zasadę proporcjonalności, jako że środki prawne reformujące system pomocy w sektorze bawełny jednoznacznie pozostają w sprzeczności z celami wyznaczonymi przez samą Radę, a ponadto istniały inne, mniej uciążliwe, środki umożliwiające osiągnięcie przedmiotowych celów; a ponadto zasadę zaufania co do prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. 161 z dnia 30.4.2004 r., str. 48. Korekta błędów zawartych w rzezonym rozporządzeniu znajduje się w Dz.U. L 206 z dnia 9.6.2004 r., str. 20.

Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów**(Sprawa C-312/04)**

(2004/C 228/64)

Dnia 23 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Niderlandów sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Güntera Wilmsa i Alexandra Weimara.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom z art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 1 i art. 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euroatom) nr 1552/89⁽¹⁾ z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie wykonania decyzji 88/376/EWG, Euroatom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, gdyż:

a) w okresie do 1 stycznia 1992 r. w licznych przypadkach, w których podejrzewano nieprawidłowości w odniesieniu do transportów objętych karnetem TIR, nie podjęło bezzwłocznie wymaganych czynności, które umożliwiłyby ustalenie w porę roszczeń Wspólnot odnośnie ich środków własnych,

b) w okresie od 1 stycznia 1992 r. do końca 1994 r. w licznych przypadkach, w których podejrzewano nieprawidłowości w odniesieniu do transportów objętych karnetem TIR, roszczenia Wspólnot odnośnie ich środków własnych ustalało z opóźnieniem i w wyniku tego środki te przekazywało Komisji z opóźnieniem, oraz

c) odmawia zapłacenia związanych z tym odsetek za zwłokę;

2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W wyniku inspekcji przeprowadzonej w Niderlandach w 1997 r. Komisja stwierdziła opóźnienie w ustalaniu środków własnych z ceł. Opóźnienie to dotyczyło nierozliczonych karnetów TIR, przyjętych w okresie od 1991 r. do 1993 r. i w stosunku do których żądanie zapłaty zostało wysłane przez władze niderlandzkie z opóźnieniem.

Niezależnie od faktu, że przed rokiem 1992 nie istniały szczególne przepisy wyznaczające termin, w którym po normalnym ukończeniu transakcji wyjściowe urzędy były zobowiązane do działania, nie można wnioskować, że Państwa Członkowskie nie były zobowiązane do podjęcia czynności zanim stwierdzono naruszenia i ewentualnie ustalono, gdzie naruszenie miało miejsce. Władze niderlandzkie nie podjęły działania ze starannością wymaganą do zabezpieczenia interesów finansowych Wspólnoty. W przypadkach, o których tu mowa, żądania zapłaty wysyłane były w terminach wahających się od dwóch lat i czterech i pół miesiąca do dwóch lat i dziesięciu miesięcy od przyjęcia karnetów. Zdaniem Komisji takie długie okresy czasu nie mogą być postrzegane jako zgodne z wskazaną niezwłocznością.

Od 1 stycznia 1992 r. odpowiednie przepisy wspólnotowe w związku z art. 11 Konwencji TIR przewidywały określone

terminy, w których Państwa Członkowskie zobowiązane były przedsięwziąć konieczne środki. Komisja nie zgadza się ze stanowiskiem władz niderlandzkich, że wspomniane terminy zawarte zostały jedynie w przepisach administracyjnych, a nie w regulacjach ustawowych, oraz że rozpoczęcie poboru przed ukończeniem postępowania uzupełniającego w sprawie ustalenia podatku nie jest prawnie dozwolone.

Jak wykazała inspekcja dokonana przez Komisję, Niderlandy dokonywały poboru średnio w rok po wygaśnięciu (ostatecznego) terminu 15 miesięcy i w ten sposób opóźniały przekazanie środków własnych na rzecz Komisji; stąd Niderlandy są zobowiązane do zapłaty odsetek za zwłokę.

(¹) Dz.U. L 155, z 6.7.1989 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie R.M. Torres Aucejo przeciwko Fondo de Garantía Salarial**(Sprawa C-314/04)**

(2004/C 228/65)

Dnia 26 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Najwyższy Trybunał Sprawiedliwości Regionu Walencja) z dnia 12 lipca 2004 r., w sprawie R. M. Torres Aucejo przeciwko Fondo de Garantía Salarial (fundusz gwarancji wynagrodzeń)

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na identyczne pytania, jak pytania, które zostały przedłożone w sprawie C-520/03. (¹)

(¹) Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-317/04)**

(2004/C 228/66)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga skierowana przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesiona przez Parlament Europejski., reprezentowany przez R. Passosa i N. Lorentza, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/496/WE z dnia 17 maja 2004 (¹);

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament opiera swoją skargę na pięciu zarzutach.

Dwa pierwsze zarzuty podważają podstawę prawną spornej decyzji. Po pierwsze, w opinii Parlamentu, odwołanie się do art. 95 nie jest uzasadnione, szczególnie biorąc pod uwagę ostatnie orzecznictwo Trybunału dotyczące wykładni tego przepisu; ponadto art. 95 nie uzasadnia kompetencji Wspólnoty do zawarcia porozumienia, ponieważ reguluje ono kwestię przetwarzania danych wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 95/46 w sprawie ochrony danych osobowych. Po drugie, porozumienie to pociąga za sobą zmianę powyższej dyrektywy, przyjętej w trybie przewidzianym art. 251 TWE, i dlatego mogło być zawarte jedynie po uzyskaniu uprzedniej zgody Parlamentu.

Trzecim zarzutem Parlament wskazuje, że porozumienie zostało zawarte z naruszeniem praw podstawowych, a zwłaszcza prawa do ochrony danych osobowych w jego zasadniczych aspektach, a także stanowi nieuzasadnioną ingerencję w życie osobiste, co jest sprzeczne z art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, zwłaszcza w sytuacji, gdy porozumienie przewiduje przekazywanie nadmiernej ilości danych dotyczących pasażerów, a także, gdy te dane są przechowywane zbyt długo przez władze amerykańskie.

Wreszcie, Parlament powołuje się na brak wystarczającego uzasadnienia dla wydania tak szczególnego aktu, a także na naruszenie zasady lojalnej współpracy przewidzianej przez art. 10 WE, szczególnie w kontekście niecodziennych okoliczności towarzyszących przyjęciu spornej decyzji, które nastąpiło podczas procedury wnioskowania do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie opinii 1/04 co do aspektów, które stawały wyraźnie zapytania natury prawnej.

(¹) Decyzja Rady 2004/496/WE z dnia 17 maja 2004 r. w sprawie zawarcia Porozumienia pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie przetwarzania i przekazywania danych dot. nazwy rekordu pasażera (PNR) przez przewoźników lotniczych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych, Biura Cel i Ochrony Granic (Dz.U L 183 z dnia 20 maja 2004, str. 83).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-318/04)

(2004/C 228/67)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga skierowana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Parlament Europejski., reprezentowany przez H. Duintjera Tebbensa i A. Caiolę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, zgodnie z art. 230 WE, nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich 2004/535/CE z dnia 14 maja 2004 r. (¹);

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament Europejski podnosi na poparcie swej skargi cztery zarzuty, a mianowicie: nadużycie władzy, którego dopuściła się Komisja, naruszenie podstawowych zasad dyrektywy 95/46/WE, naruszenie praw podstawowych oraz naruszenie zasady proporcjonalności.

Jeśli chodzi o zarzut nadużycia władzy, decyzja Komisji została przyjęta *ultra vires*, bez przestrzegania przepisów przyjętych w dyrektywie podstawowej 95/46/WE w zakresie ochrony danych osobowych i z naruszeniem w szczególności art. 3, ust. 2, pierwsze tiret tej dyrektywy, dotyczącego wyłączenia działalności wykraczających poza zakres stosowania prawa wspólnotowego.

Parlament Europejski kładzie ponadto szczególny nacisk na następujące aspekty: CBP (Biuro Celne i Ochrony Granic Stanów Zjednoczonych) nie jest krajem trzecim w rozumieniu art. 25 dyrektywy 95/46; decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych zezwala na przekazywanie danych do innych amerykańskich agencji rządowych, a także do krajów trzecich; decyzja skutkuje naruszeniem art. 13 dyrektywy 95/46 dotyczącego ograniczeń i zwolnień od zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych (ograniczenia i zwolnienia zastrzeżone dla Krajów Członkowskich); a także na to, że na podstawie tej decyzji CBP ma bezpośredni dostęp do danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR), który nie został przewidziany przez dyrektywę. W świetle współzależności pomiędzy decyzją w sprawie odpowiedniej ochrony danych a porozumieniem zawartym pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi, decyzja powinna zostać uznana za nieodpowiedni środek do osiągnięcia zamierzonego celu, a mianowicie nakazu przekazywania danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR)

Trzecim zarzutem Parlament Europejski wskazuje, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza także zasady leżące u podstaw dyrektywy 95/46. W szczególności cel przetwarzania danych, do którego zmierza decyzja, nie jest zbieżny z celem tego przetwarzania początkowego; stwierdzić należy brak prawnego obowiązku przetwarzania danych; zasady podstawowej dyrektywy zostały naruszone w zakresie przetwarzania danych szczególnie chronionych i prawa dostępu a także praw z nim związanych; nie zagwarantowano ochrony prawnej. Także zezwolenie na przekazywanie danych innym władzom amerykańskim i innym krajom, bez zapewnienia rzeczywistej i skutecznej ochrony, jest niezgodne z dyrektywą 95/46.

Po trzecie, Parlament Europejski utrzymuje, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza prawa podstawowe, a szczególnie prawo do poszanowania życia prywatnego i prawo do ochrony danych osobowych przewidziane przez art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, stosowany przez Trybunał Sprawiedliwości oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Jako zarzut czwarty Parlament podnosi kwestię, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza także zasadę proporcjonalności, przede wszystkim z powodu nadmiernej ilości danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR), które mogą być przekazywane, a także zbyt długiego czasu, podczas którego te dane mogą być przechowywane przez władze amerykańskie.

(¹) Decyzja Komisji 2004/535/WE z dnia 14 maja 2004 r. w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych zawartych w Passenger Name Record (PNR) pasażerów lotniczych przekazywanych do Biura Celnego i Ochrony Granic Stanów Zjednoczonych (Dz.U. L 235, str. 11).

Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-319/04)

(2004/C 228/68)

Dnia 23 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Republice Francuskiej przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez G. Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu

pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) – Załącznik: Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Francja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy upłynął dnia 30 czerwca 2002 r.

(¹) Dz.U. L 167 z 2.7.1999, str. 33.

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-320/04)

(2004/C 228/69)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (¹), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy upłynął dnia 19 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 180 z 19.7.2000, str. 22.

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-333/04)

(2004/C 228/70)

W dniu 2 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Denisa Martina i Horstpetera Kreppła, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 1999/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których może wystąpić atmosfera wybuchowa (piętnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął 30 czerwca 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 28.1.2000, str. 57.

Wykreślenie sprawy C-257/02 ⁽¹⁾

(2004/C 228/71)

Postanowieniem z dnia 6 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-257/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof): Stuij en de Man B.V. przeciwko Republice Austrii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002.

Wykreślenie sprawy C-322/02 ⁽¹⁾

(2004/C 228/72)

Postanowieniem z dnia 17 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził o wykreśleniu sprawy C-322/02 (wniosek Sozialgericht Augsburg o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Eva-Maria Weller przeciwko Deutsche Angestellten-Krankenkasse.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

Wykreślenie sprawy C-349/02 ⁽¹⁾

(2004/C 228/73)

Postanowieniem z dnia 3 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-349/03, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

Wykreślenie sprawy C-450/02 ⁽¹⁾

(2004/C 228/74)

Postanowieniem z dnia 5 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził o wykreśleniu sprawy C-450/02 (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Finanzamt Kassel-Goethestraße przeciwko Qualitair Engineering Services Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

Wykreślenie sprawy C-454/02 ⁽¹⁾

(2004/C 228/75)

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-454/02 (wniosek Bundessozialgericht o wydanie orzeczenia prejudycjalnego): Karin Bautz przeciwko AOK Baden-Württemberg.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

Wykreślenie sprawy C-474/03 ⁽¹⁾

(2004/C 228/77)

Postanowieniem z dnia 17 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-474/03, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 10.1.2004.

Wykreślenie sprawy C-76/03 ⁽¹⁾

(2004/C 228/76)

Postanowieniem z dnia 10 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-76/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 83 z 5.4.2003.

Wykreślenie sprawy C-538/03 ⁽¹⁾

(2004/C 228/78)

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-538/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 20.3.2004.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawach połączonych T-153/01 i T-323/01, Mercedes Alvarez Moreno przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Urzędnik — Pracownik pomocniczy — Tłumacz ustny — Atykuł 74 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich — Koniec umowy o pracę)

(2004/C 228/79)

(Język postępowania: francuski)

W sprawach połączonych T-153/01 i T-323/01, Mercedes Alvarez Moreno, zamieszkałej w Berlinie (Niemcy), reprezentowanej w sprawie T-153/01 początkowo przez G. Vandersandena i D. Dugois, a następnie przez G. Vandersandena, i w sprawie T-323/01 przez Vandersandena i L. Leviego, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: F. Cloutuche-Duvieusart i M. Langer, następnie F. Cloutuche-Duvieusart i D. Martin), której przedmiotem było z jednej strony żądanie uchylecia decyzji Komisji z dnia 13 i 23 lutego 2001 r. informującej skarżącą o braku możliwości dalszego zatrudniania tłumaczy ustnych, którzy osiągnęli wiek 65 lat oraz z drugiej strony żądanie przyznania skarżącej odszkodowania, Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba) w składzie R. García-Valdecasas, prezes, P. Lindh i J.D. Cooke, sędziowie; sekretarz: J. Palacio Gonzalez, główny administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) W sprawie T-153/01 skarga w zostaje odrzucona jako niedopuszczalna
- 2) W zakresie skargi w sprawie T-323/01 decyzja z dnia 23 lutego 2001 r. zostaje uchylona
- 3) W sprawie T- 323/01 skarga zostaje oddalona w pozostałej części
- 4) W sprawie T-153/01 każda ze stron poniesie koszty własne
- 5) W sprawie T-323/01 Komisja zostaje obciążona wszystkimi kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 29.9.2001.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie T-258/01 Pierre Eveillard przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Urzędnicy — System odpowiedzialności dyscyplinarnej — Obniżenie szczebla zaszerogowania — art. 11 i 14 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich — Umowa o ochronę budynków Komisji)

(2004/C 228/80)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-258/01, Pierre Eveillard, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez L. Vogel, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Curral, B. Wägenbaur, adwokaci, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem było żądanie uchylecia decyzji Komisji z dnia 25 czerwca 2001r. odrzucającej zażalenie skarżącego wniesione 13 marca 2001r. na decyzję wydaną przez organ uprawniony do mianowania dnia 19 grudnia 2000r. i nakładającą na skarżącego karę dyscyplinarną polegającą na obniżeniu zaszerogowania o dwa szczeble, Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba) w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J.D. Cooke, sędziowie; sekretarz: M.I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Decyzja z dnia 19 grudnia 2000 r. nakładająca na skarżącego karę dyscyplinarną polegającą na obniżeniu zaszerogowania o dwa szczeble zostaje uchylona.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 22.12.2001.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie T-276/01 Mély Garroni przeciwko Parlamentowi Europejskiemu ⁽¹⁾**(Urzędnicy — Pracownicy pomocniczy — Tłumacze ustni — Artykuł 74 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich — Koniec umowy o pracę)**

(2004/C 228/81)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-276/01, Mély Garroni, zamieszkałej w Rzymie (Włochy), reprezentowanej przez G. Vandersandena, adwokata, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (pełnomocnicy: H.von Herten i J. de Wachter, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem było żądanie uchylenia decyzji odmawiającej dalszego zatrudnienia tłumaczy ustnych, którzy osiągnęli wiek 65 lat oraz żądanie przyznania skarżącemu odszkodowania, Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba) w składzie R García-Valdecasas, prezes, P. Lindh i J. D. Cooke, sędziowie; sekretarz J. Palacio Gonzalez, główny administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 stycznia 2001 r. oraz decyzja Parlamentu z dnia 20 lipca 2001 r. oddalająca zażalenie powoda zostają uchylone
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 3 z 5.1.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie T-307/01, Jean-Paul François przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾**(Urzędnicy — System odpowiedzialności dyscyplinarnej — Obniżenie szczebla zaszerogowania — Umowa o ochronę budynków Komisji — Rozsądny termin — Postępowanie karne — Skarga odszkodowawcza)**

(2004/C 228/82)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-307/01, Jean-Paula François, urzędnika Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkałego w Wavre (Belgia), reprezentowanego przez A. Colson, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Curralla, działającego w charakterze pełnomocnika, oraz przez B. Wägenbaura, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek o uchylenie decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2001 r. o wymierzeniu skarżącemu kary dyscyplinarnej obniżenia szczebla zaszerogowania o jeden oraz, po drugie, wniosek o odszkodowanie z tytułu szkód majątkowych

i o zadośćuczynienie za krzywdy moralne, jakie skarżący w swoim mniemaniu poniósł, Sąd (piąta izba), w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie, sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Decyzja Komisji z dnia 5 kwietnia 2001 r. o wymierzeniu skarżącemu kary dyscyplinarnej obniżenia zaszerogowania o jeden szczebel zostaje uchylona.
- 2) Komisja jest zobowiązana wypłacić skarżącemu odszkodowanie w wysokości 8 000 euro tytułem zadośćuczynienia za krzywdy moralne, jakich doznał.
- 3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania w całości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 2.3.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 22 czerwca 2004 r.

w sprawie T-185/02 Claude Ruiz-Picasso i inni przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ⁽¹⁾**(Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 49/94 — Sprzeciw — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zgłoszenie słownego znaku wspólnotowego PICARO — Wcześniejszy słowny znak towarowy PICASSO)**

(2004/C 228/83)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-185/02, Claude Ruiz-Picasso, zamieszkały w Paryżu (Francja), Paloma Ruiz-Picasso, zamieszkała w Londynie (Wielka Brytania), Maya Widmaier-Picasso, zamieszkała w Paryżu, Marina Ruiz-Picasso, zamieszkała w Genewie (Szwajcaria), Bernard Ruiz-Picasso, zamieszkały w Paryżu, reprezentowani przez C. Gielena, adwokata, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnicy: G. Schneider i U. Pflegar), w której drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była DaimlerChrysler AG z siedzibą w Sztutgarcie (Niemcy) reprezentowana przez S. Völker, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, w przedmiocie skargi wniesionej na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 marca 2002r. w sprawie R 247/2001-3, dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między „succession Picasso” a DaimlerChrysler AG, Sąd (druga izba), w składzie: N. J. Forwood, prezes, J. Pirrung i A. W. H. Meij, sędziowie; sekretarz: D. Christensen, administrator, wydał w dniu 22 czerwca 2004r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Skarżący zostają obciążeni kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie T-190/02: Anita Jannice Österholm przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Urzędnicy — Nieobecność zaliczona na poczet urlopu rocznego — Terminy — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)**

(2004/C 228/84)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-190/02, Anita Jannice Österholm, zamieszkała w Sztokholmie (Szwecja), reprezentowana przez adwokata J. R. Iturriagoitia Bassas, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall i V. Joris oraz A. Dal Ferro, adres do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem jest wniosek o uchylenie decyzji Komisji w sprawie zaliczenia nieobecności strony skarżącej między 8 a 31 lipca 2000 r. na poczet jej urlopu rocznego, Sąd (trzecia izba), w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie; sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda strona zostaje obciążona swoimi kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 22 czerwca 2004 r.

w sprawie T-66/03 Koffiebranderij en Theehandel „Drie Mollen sinds 1818” BV przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)⁽¹⁾**(„Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego znaku wspólnotowego zawierającego element słowny »Galaxia« — Wcześniejsze krajowe i międzynarodowe znaki słowne GALA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Odrzucenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94”)**

(2004/C 228/85)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-66/03 Koffiebranderij en Theehandel „Drie Mollen sinds 1818” BV z siedzibą w 's-Hertogenbosch (Holandia), reprezentowana przez P. Steinhauser, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), pełnomocnicy: J. Novais Gonçalves i S. Laitinen), w której drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą

OHIM jest Manuel Nabeiro Silveira, Lda, z siedzibą w Campo Maior (Portugalia), której przedmiotem jest skarga wniesiona na decyzję drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 grudnia 2002 r. (R 270/2001-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Koffiebranderij en Theehandel „Drie Mollen sinds 1818” BV a Manuelem Nabeiro Silveira, Lda, Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij oraz N. J. Forwood, sędziowie; sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 22 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 124 z 24.5.2003.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie T-315/02, Svend Klitgaard przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Klauzula arbitrażowa — Umowa zawarta w ramach programu PLAN Cluster D — Koszty podróży — Koszty dochodzenia roszczenia — Nieterminowa zapłata)**

(2004/C 228/86)

(Język postępowania: duński)

W sprawie T-315/02, Svend Klitgaard, zamieszkały w Skørping (Dania), reprezentowany przez adwokata S. Koll Espensena, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. Støvlbæk i C. Giolito oraz P. Heidmann, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem była skarga wniesiona na podstawie art. 238 WE o dokonanie zwrotu kwoty 19.867,40 euro - rzekomo wydanej przez skarżącego w związku z wykonaniem umowy nr 32.0166 zawartej w ramach projektu Plant Life Assessment Network (PLAN) część D - wraz z odsetkami za opóźnienie oraz o zapłatę kosztów dochodzenia powyższego roszczenia, również z odsetkami za opóźnienie, Sąd (piąta izba), w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie; sekretarz: D. Christensen, administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 323 z 21.12.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie T-330/03, Xanthippi Liakoura przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾**(Urzędnicy — Odmowa awansu — Skarga o uchylenie decyzji i zasądzenie odszkodowania)**

(2004/C 228/87)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-330/03, Xanthippi Liakoura, urzędnik Rady Unii Europejskiej, zamieszkała w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez J.A. Martina, adwokat, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy: M.Sims i M.F.Anton), której przedmiotem było żądanie uchylenia decyzji Rady o odmowie awansowania na stopień C 1 za okres 2002 i zasądzenie z tego tytułu odszkodowania, Sąd Pierwszej Instancji (w składzie jednego sędziego: P.Lindh); sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Każda ze stron ponosi koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 26 maja 2004

w sprawie T-165/02 R Enrique José Lloris Maeso przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾**(Skarga w przedmiocie stwierdzenia nieważności — Bezczyńność strony skarżącej — Brak podstaw do rozpoznania skargi)**

(2004/C 228/88)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie T-165/02, Enrique José Lloris Maeso, zamieszkałego w Walencji (Hiszpania), reprezentowanego przez Juliana Bosch Abaraca, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: Julian Curall, wspierany przez José Rivas Andrés oraz Juana José Gutiérrez Gisber, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu COM/A/10/01, przyznającej skarżącemu na etapie preselekcji liczbę punktów niewystarczającą do dopuszczenia go do egzaminów w powyższym konkursie, Sąd (druga

izba) w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij oraz N.J. Forwood, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał dnia 26 maja 2004 postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie ma podstaw do rozpoznania niniejszej skargi.
- 2) Skarżący zostaje obciążony własnymi kosztami postępowania, a także kosztami Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.10.2002.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 14 czerwca 2004 r.

w sprawie T-267/02 Rewe-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ⁽¹⁾**(Wspólnotowy znak towarowy — Częściowa odmowa rejestracji — Cofnięcie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)**

(2004/C 228/89)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-267/02, REWE-ZENTRAL AG z siedzibą w Kolonii (Niemcy), reprezentowanej przez H. Eichmann, G. Barth, U. Blumenröder, C. Niklas-Falter, M. Kinkeldey, K. Brandt, A. Franke, U. Stephani, B. Allekotte, E. Pfrang, K. Lochner i B. Trele, adwokatów, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnicy: J. Weberndorfer i G. Schneider), w której interwenientem w postępowaniu przed Sądem jest Fritidsresor AB z siedzibą w Sztokholmie, reprezentowana przez U. Sander, adwokata, mającej za przedmiot skargę na decyzję pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 lipca 2002 r. (sprawa R 888/2000-1) w sprawie odmowy rejestracji oznaczenia Atlasreisen jako wspólnotowego znaku towarowego, Sąd (druga izba) w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i I. Pelikánová, sędziowie, sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 14 czerwca 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie zachodzi potrzeba orzekania w przedmiocie skargi.
- 2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 7 czerwca 2004 r.

w sprawie T-333/02: Gestoras Pro-Amnistía i inni przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾*(Skarga o odszkodowanie — Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne — Wspólne stanowisko Rady — Środki dotyczące osób, grup i jednostek związanych z działalnością terrorystyczną — Oczywisty brak właściwości — Skarga oczywiście bezzasadna)*

(2004/C 228/90)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-333/02, Gestoras Pro-Amnistía, Juan Mari Olano Olano, zamieszkały w Gradignan (Francja) i Julen Zelarain Erraste, zamieszkały w Madrycie (Hiszpania), reprezentowani przez D. Rougeta, adwokata, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy: M. Vitsentzatos i M. Bauer) popieranej przez Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez jego pełnomocnika z adresem do doręczeń w Luksemburgu oraz przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: początkowo P. Ormond, następnie C. Jacson, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) mającej za przedmiot skargę o odszkodowanie, zmierzającą do uzyskania naprawienia szkody, jaką skarżący mieli ponieść z powodu wpisania Gestoras Pro-Amnistía na listę osób, grup i jednostek, o których mowa w art. 1 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. dotyczącego stosowania szczególnych środków w celu walki z terroryzmem (Dz.U. L 344, str. 93), wspólnego stanowiska Rady 2002/340/ WPZiB z dnia 2 maja 2002 r. w sprawie uaktualnienia wspólnego stanowiska 2001/031 (Dz.U. L 116, str. 75) oraz wspólnego stanowiska Rady 2002/462/ WPZiB z dnia 17 czerwca 2002, w sprawie uaktualnienia wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia wspólnego stanowiska 2002/340 (Dz.U. L 160, str. 32), Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij i N. J. Forwood, sędziowie; sekretarz: M. H. Jung, wydał w dniu 7 czerwca 2004 r. następujące postanowienie:

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 27 maja 2004 r.

w sprawie T-358/02, Deutsche Post AG i DHL International Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Pomoc Państwa — Zezwolenie ze strony Komisji na udzielenie przez władze włoskie pomocy na rzecz Poste Italiane — Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez konkurentów — Niedopuszczalność)*

(2004/C 228/91)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-358/02, Deutsche Post AG, z siedzibą w Bonn (Niemcy), DHL International Srl, z siedzibą w Rozzano (Włochy), reprezentowane przez J. Sedemunda i T. Lübbiga, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: V. Di Bucci, J. Flett i V. Kreuzschitz), popieranej przez Republikę Włoską (pełnomocnicy: początkowo U. Leanza, następnie I. Braguglia, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) i Poste Italiane SpA, z siedzibą w Rzymie (Włochy), reprezentowaną przez B. O' Connora, solicitora i A. Fratini, adwokata, w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/782/WE z dnia 12 marca 2002 r. dotyczącej pomocy Państwa przyznanej przez Włochy na rzecz Poste Italiane SpA (była Ente Poste Italiane) (Dz.U. 282, str. 29), Sąd (druga izba powiększona) w składzie: J. Pirrung, prezes, V. Tiili, W. H. Meij, M. Vilaras, N. J. Forwood, sędziowie, sekretarz: H. Jung, wydał dnia 27 maja 2004 r. postanowienie o następującej treści:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna;
- 2) Strony skarżące zostają obciążone swoimi własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję i Poste Italiane SpA. Republika włoska poniesie swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 2 lipca 2004 r.

w sprawie T-9/03 COLDIRETTI – Federazione Regionale Coltivatori Diretti della Sardegna i CIA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Pomoc państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności i odszkodowawcza — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem — Skarga wniesiona przez przedstawicieli potencjalnych beneficjentów tego systemu — Niedopuszczalność)*

(2004/C 228/92)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-9/03 COLDIRETTI – Federazione Regionale Coltivatori Diretti della Sardegna, z siedzibą w Cagliari (Włochy),

CIA – Confederazione Italiana Agricoltori della Sardegna, z siedzibą w Cagliari (Włochy), reprezentowane przez G. Dore i F. Ciulli, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: V. di Bucci, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot – tytułem roszczenia głównego – wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2002/785/WE z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie pomocy, którą Włochy planują przyznać na mocy art. 21 ustawy regionalnej Sardynii nr 21/2000 gospodarstwu rolnym używającym paliw innych niż metan oraz – tytułem roszczenia subsydiarnego – wniosek o naprawienie szkody rzekomo poniesionej przez skarżące w wyniku tej decyzji, Sąd (druga izba w składzie powiększonym) w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová i S. S. Pappasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 2 lipca 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżące zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 27 maja 2004 r.

w sprawie T-61/03 Irwin Industrial Tool Co. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Znak słowny QUICK-GRIP — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Odmowa rejestracji — Skarga w sposób oczywisty pozbawiona podstaw prawnych)

(2004/C 228/93)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-61/03 Irwin Industrial Tool Co., mającej siedzibę w Hoffman Estates, Illinois (Stany Zjednoczone), reprezentowanej przez G. Farrington, solicitor, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Humphreysa i S. Laitinen, działających w charakterze pełnomocników, mającej za przedmiot skargę na decyzję trzeciej izby odwoławczej OHIM z dnia 20 listopada 2002 r. (sprawa R 110/2002-3) w sprawie odmowy rejestracji znaku słownego QUICK-GRIP jako wspólnotowego znaku towarowego, Sąd (czwarta izba) w składzie: H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie, sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 27 maja 2003 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 9 czerwca 2004 r.

w sprawie T-96/03, Manel Camós Grau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Dochodzenie Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczące zarządzania i finansowania Instytutu Stosunków Europejsko-Latynoamerykańskich — Możliwy konflikt interesów po stronie prowadzącego dochodzenie — Decyzja o wyłączeniu prowadzącego dochodzenie z ekipy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Czynności przygotowawcze — Niedopuszczalność)

(2004/C 228/94)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-96/03, Manel Camós Grau, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez M.-A. Lucasa, adwokat, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: początkowo H. van Lier następnie J.-F. Pasquier i C. Ladenburger, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, z jednej strony, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) z dnia 17 maja 2002 r. o wyłączeniu jednego z prowadzących dochodzenie z dochodzenia dotyczącego Instytutu Stosunków Europejsko-Latynoamerykańskich w celu uniknięcia jakiegokolwiek podejrzenia konfliktu interesów bez unieważnienia czynności dokonanych przez tego prowadzącego dochodzenie, jak również dorozumianej decyzji odrzucającej zażalenie skarżącego wniesione na tę decyzję dnia 29 lipca 2002 r., a z drugiej strony, wniosek o zadośćuczynienie za krzywdę osobistą i zawodową, jakie skarżący miał ponieść w wyniku tych decyzji, Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba), w składzie H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 9 czerwca 2004 r. postanowienie, które zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Odrzuca skargę jako niedopuszczalną.
- 2) Każda ze stron ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 2 czerwca 2004 r.

w sprawie T-123/03, Pfizer Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Wszczęcie procedury z art. 32 dyrektywy 2001/83/WE w trybie art. 30 owej dyrektywy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt prawny mogący być przedmiotem skargi — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)**

(2004/C 228/95)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-123/03, Pfizer Ltd, z siedzibą w Sandwich, Kent (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez D. Andersona, QC, K. Bacona, barrister, I. Dodds-Smitha oraz T. Foxa, solicitors, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. Støvlbaek i X. Lewis, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem jest uchylenie decyzji Komisji z dnia 6 stycznia 2003 r. w przedmiocie wszczęcia postępowania przed Europejską Agencją ds. Oceny Produktów Leczniczych (EMA), dotyczącego Lopidu, w trybie art. 30 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, str. 67), Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba) w składzie: H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 19.7.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 25 maja 2004 r.

w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoldt i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin na wniesienie skargi — Osoby fizyczne lub prawne — Akty indywidualne ich dotyczące — Decyzja — Normy izolacji grzewczej — Niedopuszczalność)**

(2004/C 228/96)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-264/03, Jürgen Schmoldt, zamieszkały w Dallgow-Döberitz (Niemcy), Kaefer Isolertechnik GmbH & Co.

KG, z siedzibą w Bremen (Niemcy), Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV, z siedzibą w Berlinie (Niemcy) reprezentowani przez H.-P. Schneider, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Wiedner, wspierany przez A. Böhlke, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 1, w związku z tabelą 1 w załączniku do decyzji Komisji 2003/312/WE z dnia 9 kwietnia 2003 r. dotyczącej publikacji odesłania do norm w zakresie produktów izolacji grzewczej, geotekstyliów, stałych instalacji przeciwpożarowych i płytek gipsowych, zgodnie z dyrektywą Rady 89/106/EWG (Dz.U. L 114, str. 50), Sąd (trzecia izba) w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie, sekretarz: H. Jung, wydał dnia 25 maja 2004 r. postanowienie o następującej treści:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Strony skarżące zostają obciążone swoimi własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną, w tym również wydatkami związanymi z postępowaniem w przedmiocie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego T-264/03.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 4.10.2003.

Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004 r. przez Ryanair Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-196/04)**

(2004/C 228/97)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 25 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Ryanair Limited, z siedzibą w Dublinie (Irlandia), reprezentowaną przez D. Gleesona i A. Collinsa, Barristers oraz dr V. Powera, Solicitor.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 lutego 2004 r. dotyczącej korzyści przyznanych przewoźnikowi lotniczemu Ryanair przez Region Walonii i Lotnisko Brussels South Charleroi w związku z rozpoczęciem jego działalności w Charleroi.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżące przedsiębiorstwo jest liniami lotniczymi, które specjalizują się w przelotach nisko-budżetowych. W związku z podjęciem przez stronę skarżącą działalności, z jej głównym miejscem wykonywania na Lotnisku Brussels South Charleroi, belgijski Region Walonii wprowadził szereg środków pomocowych na rzecz strony skarżącej. Zaskarżoną decyzją Komisja uznała, że część tych środków, mianowicie redukcja opłat lotniskowych za lądowanie, jak również ulgi przy świadczeniu usług obsługi naziemnej, stanowią pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 WE. Ta sama decyzja uznała szereg innych środków pomocowych przyznanych stronie skarżącej przez lotnisko za zgodne ze wspólnym rynkiem pod pewnymi warunkami.

Dla poparcia swojej skargi wnoszącej o uchylenie decyzji, strona skarżąca podnosi, że został naruszony obowiązek podania uzasadnienia na mocy art. 253 WE. W szczególności, strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie zawiera podstaw dla traktowania Regionu Walonii i lotniska jako niezależnych jednostek, chociaż region jest właścicielem lotniska i sprawuje nad nim kontrolę. Ponadto, strona skarżąca podnosi, że nie podano powodów, dla których traktuje się region jako legislatora/podmiotu regulującego, a nie jako właściciela lotniska oraz że Komisja nie uwzględniła dowodu z zachowania się innych lotnisk oraz nie poddała właściwej ocenie business-planu lotniska.

Strona skarżąca uważa również, że nastąpiło niewłaściwe zastosowanie art. 87 WE, ponieważ nie wszystkie przesłanki ustępu 1 zostały spełnione; jeśli spojrzeć się na to obiektywnie, porozumienie to nie jest równoznaczne z pomocą państwa; ponadto Komisja nie przeanalizowała sytuacji z punktu widzenia zarówno rzekomego dobroczyńcy, jak i beneficjenta.

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Monique Negenman przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-255/04)

(2004/C 228/98)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Monique Negenman, zamieszkałą w Roosendaal (Holandia), reprezentowaną przez Lucasa Vogela, adwokata.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie nieważności decyzji podjętej przez Organ Uprawniony do Mianowania (OUM) dnia 8 marca 2004 (i podanej do wiadomości skarżącej dnia 11 marca 2004), odrzucającej złożone przez skarżącą dnia 25 listopada 2003 zażalenie na decyzje administracyjne z dnia 23 i 30 października 2003, ustalające daty początku i końca urlopu macierzyńskiego skarżącej;

- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 10.000 euro, z wyraźnym zastrzeżeniem późniejszej możliwości zwiększenia, pomniejszenia lub uszczegółowienia tej kwoty;

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca w niniejszej sprawie ocenia, że Organ Uprawniony do Mianowania błędnie obliczył daty początku i końca jej urlopu macierzyńskiego.

Na poparcie swoich roszczeń skarżąca powołuje się na naruszenie art. 58 Regulaminu pracowniczego (w brzmieniu sprzed dnia 1 maja 2004) oraz naruszenie zasady zaufania, usankcjonowanego szczególnie w art. 35 Regulaminu. W jej opinii, Organ Uprawniony do Mianowania dopuścił się tego naruszenia, ustalwszy daty początku i końca jej urlopu macierzyńskiego biorąc pod uwagę rzeczywistą datę jej porodu, podczas gdy zgodnie z przytoczonym uprzednio art. 58 Regulaminu pracowniczego urlop macierzyński rozpoczyna się sześć tygodni przed prawdopodobną datą porodu podaną przez zainteresowanego pracownika.

Wykreślenie sprawy T-306/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/99)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r., prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-306/99, Oliecentrum Nederland B.V., popieranej przez Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-307/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/100)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r. prezes drugiej izby w powiększonym składzie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-307/99, Oliecentrum Strijbos B. V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-308/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/101)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2004 r. prezes drugiej izby w powiększonym składzie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-308/99, H. Peeters Service B. V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-310/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/102)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r. prezes drugiej izby w powiększonym składzie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-310/99, Strijbos en zoon B. V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-311/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/103)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r. prezes drugiej izby w powiększonym składzie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-311/99, Tankstation Haarhuis B. V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-312/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/104)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-312/99, Techni-

sche Handelsonderneming Van Dooren B. V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-220/02 ⁽¹⁾

(2004/C 228/105)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 12 maja 2004 r. Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (w składzie jednego sędziego: M.E. Martins Ribeiro) zarządził wykreślenie sprawy T-220/02, Antonio Silva przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002.

Wykreślenie sprawy T-242/03 ⁽¹⁾

(2004/C 228/106)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 25 maja 2004 r. prezes drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził o wykreśleniu sprawy T-242/03, Ulf Jacoby przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

Wykreślenie sprawy T-380/03 ⁽¹⁾

(2004/C 228/107)

(Język postępowania: niemiecki)

Na mocy postanowienia z dnia 6 lipca 2004 r. prezes drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-380/03 Korn-og Foderstof Kompagniet przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.1.2004.

Wykreślenie sprawy T-423/03 ⁽¹⁾

(2004/C 228/108)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2004 r., prezes drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-423/03, Elisabeth Saskia SMIT przeciwko Europolowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.2.2004.

Wykreślenie sprawy T-89/04 ⁽¹⁾

(2004/C 228/109)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2004 r., prezes pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-89/04, C.I. Bieger przeciwko Europolowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

III

(Powiadomienia)

(2004/C 228/110)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 201 z 7.8.2004.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 190 z 24.7.2004.

Dz.U. C 179 z 10.7.2004.

Dz.U. C 168 z 26.6.2004.

Dz.U. C 156 z 12.6.2004.

Dz.U. C 146 z 29.5.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
